

DON BOSKO

SALEZIJANSKI VESTNIK 4

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska

julij-avgust 2007

4 V SREDIŠČU MLADI

Ti naši otroci!

Janez Vodičar

10 NAŠ POGOVOR

V tršem okolju dozorijo lepše reči

dr. Jurij Bizjak

12 OČE IN UČITELJ

Pot, ki vodi v življenje

Pascual Chávez

16 MLADINSKA STRAN

Bog ne gre na počitnice

18 S POTI

V srcu Angole

David Kuhar

20 MISIJONI

Pater, rad bi imel žogo

Jože Andolšek

31 NAŠI VZORI—MOŽ, KI JE ŽIVEL SANJE

Mačkon ognjenih oči

Vdor greha v zgodovino je zatemnil čudoviti Božji načrt. Z grehom se človek dviga in upira proti Stvarniku, dokler končno ne malikuje stvari: »Častili in oboževali so stvarstvo namesto Stvarnika« (Rim 1,25). Na ta način človek ne samo skruni in pači Božjo podobo v sebi, temveč je v skušnjavi, da jo tudi v drugih žali s tem, da nadomesti odnose občestva z držami nezaupanja, ravnodušnosti, neprijateljstva vse do ubijalskega sovraštva. Kadar se ne priznava Boga za Boga, je s tem izdan globok človekov smisel in je okrnjeno občestvo med ljudmi.

Z učlovečenjem Božjega Sina podoba znova zasije v človekovem življenju in se razodene v vsej svoji polnosti: »Ta je podoba nevidnega Boga« (Kol 1,15), »On je odsvit njegovega veličastva in odseva njegovo bistvo« (Heb 1,3). On je popolna Očetova podoba.

Načrt življenja, zaupan prvemu Adamu, najde končno v Kristusu svojo dopolnitev. Medtem ko Adamova nepokorščina uniči in spači Božji načrt glede človekovega življenja in uvede smrt v svet, je Kristusova odrešilna pokorščina vir milosti, ki se razliva na ljudi ter vsem odpira vrata kraljestva življenja. Apostol Pavel pravi: »Prvi človek, Adam, je postal živo bitje, poslednji Adam pa oživljajoči duh« (1 Kor 15,45).

Tistim, ki se odločijo hoditi za Kristusom, se podarja polnost življenja: v njih je vzpostavljena, obnovljena in v polnosti dosežena Božja podoba. To je Božji načrt z ljudmi: da postanejo »podobni njegovemu Sinu«. Samo tako v sijaju te podobe je človek lahko rešen sužnosti malikovalstva, lahko znova zgradi porušeno bratstvo in najde svojo identiteto.

Janez Pavel II., Okrožnica Evangelij življenja, Družina 1995, CD 60.

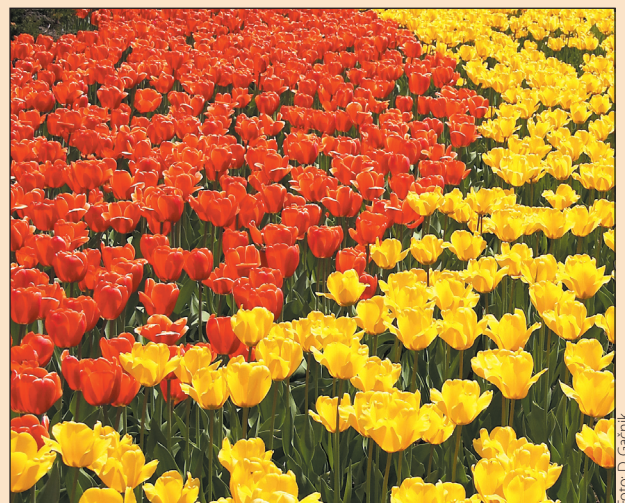

Foto: M. Suhoveršnik

SALEZIJSKI VESTNIK
dvomesečnik

Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 4 | skupna številka 548

Leto 2007 | letnik 80

ISSN 0353-0477

UREDNIK

mag. Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR

**mag. Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Žibert, Janez Krnc,
mag. Marko Košnik**

LEKTORIRANJE

Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA

Toni Anžlovar & MM

RAČUNALNIŠKI PRELOM

Marko Suhoveršnik

DISTRIBUCIJA IN STIKI

mag. Janez Potočnik

IZDAJATELJ

Salezijanski inšpektorat v Ljubljani

ZALOŽBA

Salve d.o.o. Ljubljana

TISK

Tiskarna Schwarz, Ljubljana

Salezijanski vestnik je

l. 1877 ustanovil sv. Janez

Bosko, v slovenskem jeziku

je začel izhajati l. 1904.

Danes izhaja v 56 narodnih izdajah,

v 29 jezikih in v 135 državah.

Darove za vzdrževanje Salezijanskega
vestnika in za druge namene lahko
nakažete na račun, vpišete namen plačila
ter nas obvestite o namenu nakazila.
Salezijanci | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana

S156 2420 0900 4141 717 sklic **00 06**

NASLOV UREDNIŠTVA

**Salezijanski vestnik
Rakovniška 6**

1000 Ljubljana

telefon: **01/42.73.028**

e-pošta: **vestnik@salve.si**

splet: **www.donbosko.si**

ŽIVIMO VESELO

MARKO KOŠNIK,
delegat za salezijansko mladinsko pastoralo

Romali smo iz Ljubljane do Brezij, priljubljenega romarskega svetišča. Maraton prijateljstva je romarjem, mlajšim in starejšim, odkrival skrivnostni smisel vere, ki utrjuje voljo in napolnjuje srce z veseljem. Niti močno neurje niti hlad in veter nista skrhala navdušenosti romarjev, da se čim prej zatečejo pred milostno podobo brezjanske Marije. Ko je bilo najtežje, smo pod zasilno streho gledali v od bliskov grozeče nebo. Nek fant je dejal: »Dajmo en rožni venec, saj ga nocoj še nismo.«

Dragi bralci Salezijanskega vestnika, verjetno se boste strinjali z mano, da nam danes primanjkuje navdušenosti in veselja.

Primanjkuje nam dobrih novic. Slabo stanje duha v družbi, ki izhaja iz negativnih izkušenj, osebnih ali družbenih, je verjetno vzrok, da se tako radi prepuščamo temačnim sporočilom. Prehitro popustimo pod negativnimi govoricami in novicami. Lépo, dobro in plemenito ostaja nekje v ozadju.

Poglejmo otroke. Tako navdušeno pripovedujejo o svojih lepih doživetjih. Na Črnem jezeru – to je otroški festival, ki je letos nosil naslov Živimo veselo – so otroci in mladi lahko živeli veselo. Ob pogledu nanje sem si rekel: »Splača se, vredno je bilo truda.« Prepričan sem, da vsak tak dogodek, vsaka dobra novica, v srcih mladih in vsakega človeka pusti sled Božje ljubezni, pozitivno izkušnjo vere in upanja v življenje.

Pred nami so počitniški dnevi. »Preklopi sanje na dejanje« nas navdušujejo oratoriji po vsej Sloveniji. »Življenje je dar« sporočajo Uskoviški tedni. Vabijo nas tudi mnogi drugi duhovni programi. Odpravimo se na pot globokih in plemenitih izkušenj. Navdušujmo z dobrimi novicami drug drugega. Živimo veselo, četudi v bolezni, stiski, naporu ali preizkušnji. Podpirajmo pastoralne delavce in animatorje, da se bodo tudi zaradi teh dobrih del v mladih srcih prižgale nove lučke vere, upanja in ljubezni. Z molitvijo in žrtvami lahko izprosimo velike milosti.

Vračali smo se z Brezij, opogumljeni, okrepljeni in potolaženi. Marija, hvala za uspešno šolsko leto. Čutili smo hvaležnost, kajti ne dež ne utrujenost ne slabost ne lakota niso zmagali, pač pa je zmagovalo veselje in navdušenje.

Marko Košnik

Ti naši otroci!

BESEDILO: JANEZ VODIČAR; FOTO: PETER POLC

V teh počitniških dneh nam pogosto uide pogled na skupino mladih, ki v kakšni senci opozarjajo nase. Če bolje pogledamo, bi včasih lahko rekli, da gre še za otroke, ki pa že upravljajo čas, popivajo, kadijo. Ob vsem tem se požvižgajo na lepo vedenje in prijazen odnos do starejših. Ni treba ravnopravno prisluškovati, da bi spoznali njihov besedni zaklad. Z eno besedo rečeno, najbolje je obrniti pogled proč in se zahvaliti, da se nam ni treba ukvarjati z njimi. Tudi če bi jim kaj rekli, bi bilo to le voda na mlin, ki bi sprožil val posmeha. Še v nevarnost bi se spravili, ko bi jim rekli, da naj vsaj pospravijo za sabo. Le zavzdihnemo lahko in se oddahnemo, da to niso naši otroci.

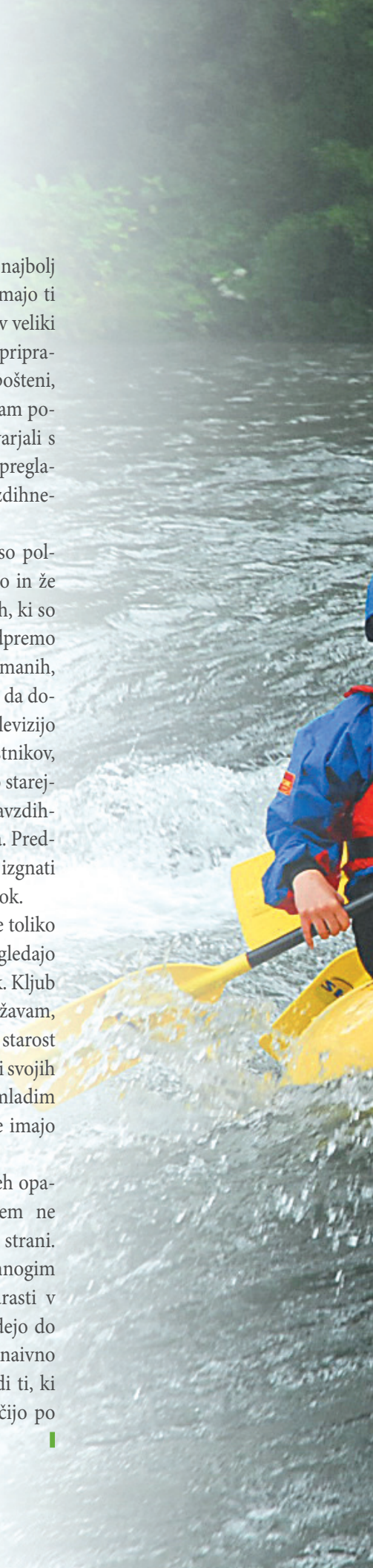
Vendar dobro vemo, da imajo tudi ti 'ne naši' svoje starše. Tudi ti imajo svoje učitelje in vzgojitelje. Deležni so vsega, kar današnjemu mlademu rodu daje družba. Tako modrovanje ponavadi začnemo od zadnjega konca: »Treba bi jim bilo trdega dela in bi jih že spravilo k pameti.« Čeprav vemo, da tudi to kaj dosti ne pomaga. Če imamo vsaj malo izkušenj z mladimi, potem vemo, kako težko jih je spraviti k delu. Če pa že, to nikoli ni zastonj. Vedno znajo preračunljivo misliti naprej ali pa se nam na koncu uprejo in najdejo take ali drugačne pravice, ki jih mi odrasli ne smemo kršiti. Učiti jih lepega vedenja pomeni predvsem, da to delamo iz sebe in ne zaradi neke koristi. Hitro pridemo do zaključka, da trdo delo ni več pameten odgovor, ki bi vse rešil. Če se začnemo vpraševati, kaj so delali učitelji in vzgojitelji, bomo morali hitro priznati, da se mnogi po šolah in raznih vzgojnih ustanovah trudijo, a vendar žanjejo bolj malo uspeha. Koliko učiteljev smo že poslušali o tem, kako so že

pri majhnih otrocih nemočni. Še najbolj pa nas zaboli, ko se zavemo, da imajo ti razgrajči svoje starše, ki jih, vsaj v veliki meri, skrbi za svoje otroke in so pripravljeni vse storiti zanje. Če smo poštene, bomo hitro pustili spominu, da nam pokaže našo nemoč, ko smo se ukvarjali s trmo, lenobo, lažjo in še drugimi preglasticami lastnega otroka. Zgolj zavzdihnemo lahko in gremo dalje. Res?

Takih pogledov in zaključkov so polna poročila. Samo prižgemo radio in že poročajo o objestnih mladostnikih, ki so povzročili prometno nesrečo. Odpremo časopis in beremo o mladih narkomanih, ki so pripravljeni vse storiti, samo da dobijo svojo dnevno mero, pred televizijo ne moremo mimo objestnih najstnikov, ki izsiljujejo svoje vrstnike ali celo starejše ljudi. Težko je iti mimo in ne zavzdihniti, kašna je vendar naša mladina. Predvsem pa je težko iz svojega srca izgnati strah, da je tak lahko tudi moj otrok.

Ob vsem tem pozabljamo, da je toliko srečnih staršev, ki v svoji starosti gledajo in se veselijo uspehov svojih otrok. Kljub vsem otroškim, najstniškim težavam, ki so jih skupaj predelali, so na starost mnogi deležni skrbi in hvaležnosti svojih 'neubogljivih' otrok. Lahko se je mladim parom odločati za starševstvo, če imajo tudi to pozitivno plat pred očmi.

Ko bomo v teh počitniških dneh opazovali nadebudno mladež, potem ne pozabimo tudi na njihove dobre strani. V pogum mladim staršem in mnogim mladostnikom, ki se trudijo odrasti v odgovorne ljudi in žal težko pridejo do besede. Dajmo jim besedo, ne naivno ampak tisto pravo iz srca, saj tudi ti, ki se norčujejo iz vsega skupaj, kričijo po zaupanju in sprejetju. ■

BLED

BLAGOSLOV NOVOGRADNJE MARIJINEGA DOMA

16. junija letos je ljubljanski nadškof msgr. Uran blagoslovil novo kapelo, večnamensko dvorano in sobe za udeležence duhovnih programov Marijinega doma na Bledu. Sveto mašo je daroval v navzočnosti sester hčera Marije Pomočnice, mnogih duhovnikov, mladih in več sto drugih ljudi.

Inšpektorica sester hčera Marije Pomočnice s. Mojca Šimenc se je zahvalila vsem, ki so na kakršenkoli način pripomogli, da imajo danes mladi in vsi, ki se bodo

zbirali na raznih duhovnih programih v Marijinem domu, kapelo, primerno dvorano in prostore. V imenu vseh sester salezijank je izrekla zahvalo Cerkvi, kajti pred 40 leti so prve sestre na priporočilo takratnega ljubljanskega nadškofa g. Jožefa Pogačnika prišle na Bled, sedanji g. nadškof Alojz Uran pa je sprejel povabilo in vodil slovesnost blagoslova. Sestre HMP ohranjamo hvaležen spomin na zakonca Zupan, ki sta sestram darovala svojo hišo, in na vse blejske župnike, ki so v 40 letih, kar smo na Bledu, sprejemali našo katehetsko-pastoralno pomoč in nas podpirali s svojim zgledom in molitvijo. Ob tem je izrazila hvaležnost tudi mnogim duhovnikom, ki so nas v času gradnje še na poseben način podprli. Nato se je s. Mojca zahvalila mladim, za katere naše skupnosti živijo, delajo, darujejo in molijo. Dejala je: »Vi, mladi, vidite

daleč, globoko in jasno in ste sposobni velikih korakov in radikalnih prelomov. Veliko nam pomeni, da ima naš poklic svoj smisel v prošnji za vas, da bi vi našli pravo in svojo pot v življenje, tako, kakršno vam je Stvarnik namenil in kamor vas kliče.« Nadalje je izrekla zahvalo in pozdrav salezijancem in njihovemu inšpektorju dr. Alojziju Slavku Snoju za bratsko podporo in veselje, ki ga ob tem dogodku delijo z nami, ter vsem predstavnikom in članom salezijanske družine - vsem sotrudnikom, članom združenja Marije Pomočnice in nekdanjim gojenkam.

Veliko besedo hvaležnosti je namenila načrtovalcem, voditeljem del in nadzora, izvajalcem in sodelavcem: arhitektu g. Bojanu Lesarju, nadzornikom g. Antonu Lesarju, g. Cirilu Martincu in g. Antonu Zimi, direktorju podjetja Grafit g. Jožetu Maziju, izvajalcu gradbenih del g. Jožetu Mehletu, podjetjem Kastelic, Šerjak, Škantar, Pernuš, Prek, Petek, Brglez, Senčila, Starc ter umetnikoma Ireni Curk in Nikolaju Mašukovu.

Marijin dom se nahaja sredi blejskega naselja, zato se je s. Mojca sosedom zahvalila za potrpljenje, ko so prenašali hrup in storili še mnogo drugega. »Vedite, da niti najmanjše dejanje vašega potrpljenja in solidarnosti ne bo ostalo neopaženo pred Božjimi očmi in da s hvaležnostjo vsak dan molimo za vas.« V zadnjem letu smo vse skupnosti sester 'dihale' za Marijin dom: z neposredno vključenostjo v projekt ali pa z delom v ozadju, z molitvijo in z moralno oporo. Inšpektorica se je še posebej zahvalila blejski skupnosti in pa »s. Mariji

Foto: arhiv HMP

Kociper, ki je z budnim očesom kot zastopnica province spremljala vse delo, hodila na sestanke, se dogovarjala, zraven pa najbolj od vseh nas vzdihovala in molila k svetemu Jožefu za pomoč, ko je od sončnega vzhoda do zahoda mislila na zajetne račune in jih primerjala z vedno pretanko denarnico.«

»Zadnja po naštevanju, a daleč prva po hvaležnosti gre naša zahvala vsem našim dragim dobrotnikom, ki ste z veliko ljubeznijo podpirali to delo. Zanimali ste se, kako delo napreduje, podpirali ste nas ne samo materialno, temveč tudi z besedo spodbude. Verjeli ste v nas in v naše delo in to nas je velikokrat znova in znova spet opogumilo. Vemo, da so bili vaši darovi včasih tudi pritrngani od ust in to nas gane na poseben način, še bolj pa je prav gotovo ganilo Boga, ki vidi v srce in ve, kakšna je resnična vrednost stvari in dejanj. Dragi dobrotniki, danes ste tukaj in se veselite, da je košček vaše ljubezni vtkan v zidove te hiše in s tem v knjigo večnosti. Vtkan pa bo tudi v vsakodnevno molitev naših skupnosti, da vam bo Gospod po Mariji Pomagaj delil milosti, veselja in svojega blagoslova.

Za vse, ki ste bili posebej imenovani in za vse, ki ste vpisani v Božji knjigi dobrih del in v naših molitvah danes veljajo don Boskove besede: Moji dragi prijatelji! Brez vaše ljubezni in pomoči bi naredil malo ali nič; z vašim delom in prispevkom pa sem mogel sodelovati z Božjo milostjo, posušiti solze na mnogih licih in rešiti nešteto duš.«

Takoj po blagoslovu se je v novih prostorih začel prvi program – duhovne vaje za sestre HMP, ki so s svojo molitvijo še ves teden klicale Božjega blagoslova na izvajalce, dobrotnike in bodoče obiskovalce doma.

s. Marija Imperl

Foto: M. Suhoveršnik

VERŽEJ ODPRTJE PRVEGA CENTRA DUO V SLOVENIJI

V salezijanski ustanovi v Veržeju je 31. maja letos začel delovati Center DUO (za domačo in umetnostno obrt), ki je ena od organizacijskih enot Zavoda Marianum Veržej. Po besedah dr. Janeza Bogataja, enega izmed govornikov na slovesnem odprtju prvega regionalnega centra DUO v Sloveniji, je to zgodovinski dan za našo kulturno, umetniško in duhovno napredovanje.

V ta projekt domače in umetnostne obrti, ki zajema vzpostavitev učnih delavnic, izobraževanj, razstavnih in prodajnih prostorov, smo se vključili slovenski salezijanci, še posebej sobratje veržejske skupnosti, v povezavi z Evropskim skladom za regionalni razvoj, Evropskim socialnim skladom in tudi Programom razvoja podeželja v okviru nove finančne perspektive, lokalnimi skupnostmi, Območno obrtno zbornico in gospodarskimi družbami, občino Veržej in mnogimi drugimi regijskimi organizacijami.

Center bo pokrival naslednja vsebinska področja: izobraževalni program s področja domače in umetnostne obrti; prvenstveno se bodo razvijala področja z izdelki iz gline, slame, stekla, ličja, vrbja

in lesa; povezovanje in sodelovanje s turistično ponudbo tega dela Slovenije; namen ohranjati slovensko kulturno dediščino; strokovno razvijati nove oblike izobraževanja za poklice DUO in s tem tradicionalnega znanja na mlajše generacije.

Na slovesnem odprtju so novemu projektu zaželeli vse dobro župan občine Veržej Slavko Petovar, poslanec Jože Horvat, dr. Janez Bogataj, v imenu ustanovitelja Zavoda Marianum inšpektor dr. Alojzij Slavko Snoj, še posebej pa je Božjega blagoslova prosil murskosoboški škof dr. Marjan Turnšek. Po krajšem kulturnem programu, ki so se ga udeležili mnogi rokodelci in obrtniki, ki že ali še bodo sodelovali s tem centrom, se je odprtja udeležilo tudi mnogo domačinov, sobratov salezijancev in drugih duhovnikov iz škofije, pa tudi otroci iz osnovne šole Veržej.

Marko Suhoveršnik

Foto: M. Suhoveršnik

Foto: J. Babnik

Pred rojstno hišo Andreja Majcna v Mariboru, Meljska cesta 67.

Foto: M. Suhovešnik

Sveta maša na Črnem jezeru

PO POTEH ANDREJA MAJCNA

Andrej Majcen, misijonski velikan, ki je 44 let deloval na Kitajskem in v Vietnamu, je prehodil zanimivo pot priprave na misijonski poklic v domovini (od 1904 do 1935), po vrnitvi pa izjemen vzpon na goro svetosti (1979–1999). V soboto 9. maja se je skupina petdesetih romarjev – popotnikov odpravila na to zanimivo pot, na kateri smo ob krajih, kjer se je mudil (Maribor, Kozje, Radna, Rakovnik), spoznavali njegovo življenje in delo. Sodeč po navdušenju udeležencev, bomo morali to pot še večkrat prehoditi, kakor tudi drugi del poti (Krško, Brežice, Novo mesto, Želimlje). Pomnožimo svoje molitve, da bi ga dobri Bog povečal na čast oltarja. *Tone Ciglar*

ŽELIMLJE OB KONCU ŠOLSKEGA LETA

Šolsko leto se je izteklo. Ko se na Gimnaziji Želimlje v teh dneh poslavljamo od maturantov, ki nestrpnost pričakujejo maturitetne rezultate, šolo že obiskujejo devetošolci, ki bi se radi vpisali v prvi letnik. Letos jih je bilo toliko, da smo zabeležili drugo največjo omejitev ob vpisu v Sloveniji. V teh dneh, ko se veselimo zasluženih počitnic, pa se seveda spominjamo tudi na bogastvo leta, ki je za nami. Veliko se je bilo potrebno učiti, vendar smo našli čas tudi za druge stvari. Potovali smo po Evropi, obiskovali kulturne prireditve, raftali po Savi, obiskovali bolnike v Kliničnem centru, animirali na duhovnih vajah ... A ker je vse to že za nami,

se veselimo počitnic in novega šolskega leta. Gotovo bo tudi to lepo in uspešno. *P. P.*

LJ.-RAKOVNIK, VERŽEJ ČARNO JEZERO IN ČARNA MURA

Na prvo junijsko soboto je bil na Rakovniku v Ljubljani otroški festival Črno jezero. Geslo letošnjega Čarnega jezera je bilo »Vedno veseli«, rdeča nit pa je bila zgodba o rumenem dežniku. Nauk: pomemben je pozitiven odnos do življenja. Otroci, okrog 700 jih je bilo, so si s sodelovanjem pri raznih dejavnostih na t. i. otokih prislužili rumen dežnik. Ker nas je letos močil dež, smo se z lahkoto vživeli v zgodbo. Če je zjutraj morda še kdo hodil okrog s črnim dežnikom, je domov zagotovo odšel z rumenim.

Foto: arhiv Gimnazije Želimlje

Želimlje – ura informatike

Foto: M. Suhovešnik

Rumeni dežnik, razpoznavno znamenje letošnjega otroškega festivala

Podobno dogajanje je isti dan potekalo v Veržeju pod podobnim imenom: Čarna Mura. Ta tradicionalni spomladanski otroški festival privabi otroke ob sklepu veroučnega leta, da se poveselijo, se skupaj igrajo ter v razigranosti, petju in molitvi slišijo za veselo vest o odrešenju.

CELJE BOŽJA PREVIDNOST JE NA DELU

Salezijanci z veseljem in zaupanjem v Božjo pomoč nadaljujemo gradnjo drugega dela prve faze Don Boskovega centra v Celju. Potem, ko smo v prostorih večnamenske dvorane, ki sedaj služi za kapelo, začeli z adventom 2004 opravljati redno vsakodnevno mašo, je bila pred dvema letoma ustanovljena tudi župnija Blaženega Antona Martina Slomška. V preteklem letu je verouk obiskovalo nad 170 otrok.

Tudi za Salezijanski mladinski center smo medtem uredili primerne prostore in jih v glavnem opremili. Projektno učenje za mlade-PUM pa je dobiločasne prostore v kletih pod kapelo. Z razvojem dejavnosti se je pokazala potreba, da dokončamo prvo in drugo nadstropje, ki sta ostali v grobi gradbeni fazi. V prvem nadstropju bodo veroučne učilnice, kabineti, knjižnica in stanovanje za sobrate, drugo nadstropje bo služilo PUM-u, del nadstropja pa smo namenili internatu za študente.

Vabimo študente, ki bodo obiskovali fakulteto ali katero drugo visoko šolo v Celju, da se pri nas čim prej prijavijo in si tako zagotovijo možnost stanovanja v Don Boskovem centru že v prihodnjem akademskem letu.

Iskrena zahvala vsem dobrotnikom, ki nam s svojimi darovi pomagata pri tako velikem in zahtevnem projektu. Hvaležni

Don Boskov center Celje

bomo vsem, ki nas boste podprli in svoj dar nakazali na Don Boskov center Celje, Don Boskov trg 1, 3000 Celje. Naš transakcijski račun je posebej za gradnjo odprt pri Banki Celje d.d. pod številko 06000-0929837158. *Slavko Pajk*

ŽELITE PODPRETI SALEZIJANSKO POSLANSTVO IN USTANOVE?

Hvaležno vas obveščamo o nekaterih mogočih oblikah:

- nakažete denarna sredstva na naš TRR: SI56 2420 0900 4141 717 (pripisite namen - črke spodaj) o nakazilu in namenu nas obvestite na naslov: Salezijanci, Rakovniška 6, Ljubljana
- odstopite certifikat ali delnice
- zapustite s pravnoveljavno oporoko svoje nepremičnine in premičnine

Svoje darove lahko namenite:

- za obnovo Rakovnika (RAK)
- za novince in bogoslovce (DP)
- za misijone, Kerečev sklad (MIS)
- za maše (navadne in gregorijanske) in Mašno zvezo (MZ)
- za Salezijanski vestnik (SV)
- za pomoč dijakom na naših šolah
- za vzdrževanje salez. ustanov

O vsem se lahko dogovorite z Blažem Cudermanom, inšpektorialnim ekonomom, tel. 01/42.80.579, ali z Lojzeto Dobravcem, ravnateljem Rakovnika, tel. 01/42.73.028.

Hvala!

Don Boskovi salezijanci

živa beseda the living word :: das lebendige wort :: verbum vivum :: λόγος ζώος ::

חַי דְּבַר

14.06.2007 :: 31.07.2007

razstava o sv. pismu :: bible exhibition /
cerkev sv. jožefa :: poljane :: ljubljana :: vsak dan med 10. in 18. uro

V Ljubljani, v cerkvi sv. Jožefa, je od 14. junija do 31. julija 2007 razstava o Svetem pismu. Odrpta je vsak dan od 10. do 18. ure. Kot spremljevalni dogodek bo vključena v svetovni kongres biblicistov, ki bo sredi julija v Ljubljani.

Osrednji del razstave je posvečen besedilom Svetega pisma. Posamezne originalne, faksimilne in tekstnokritične izdaje Svetega pisma opazarjajo njegovo večplastnost z vidika izvora posameznih besedil in njihovih prevodov. Posebej so predstavljena besedila Hebrejske Biblije, Deuterokanoničnih knjig in Nove zaveze ter njihovi prvi prevodi v grščino, aramejščino, latinščino in druge stare jezike. Razstavljeni so tudi primeri nekaterih pomembnejših evropskih prevodov Svetega pisma in vsi slovenski prevodi. Ti svojevrstno pričajo o duhovnem in kulturnem bogastvu našega naroda.

Vabljeni k ogledu.

V tršem okolju dozoriyo lepše reči

Pogovor s koprskim pomožnim škofom dr. Jurijem Bizjakom

Človeško dostojanstvo od leta 1948 štiti Splošna deklaracija o človekovih pravicah, že veliko dlje pa ga štiti Sveto pismo (SP) ...

Vsekakor SP zelo štiti in zelo varuje in brani in povzdiguje dostojanstvo vsakega človeka takoj od stvarjenja naprej, ko poudari in pove, da je človek ustvarjen po Božji podobi. To je najvišje dostojanstvo za človeka in to so lepo poudarjali že judovski razlagalci. Torej, lepo je, da nas je Bog ustvaril po svoji podobi, še veliko lepše in veliko več vredno za nas pa je, da nam je to povedal. Skozi celotno besedilo SP se nekako izpelje, da ne štiti samo posameznega človeka, ampak štiti tudi družbo. Najprej štiti zakon: zato bo mož zapustil očeta in mater in se bo držal svoje žene. In tukaj se začne: če ni spoštovanja med zakoncem, če ni spoštovanja v družini, potem tudi človekovo dostojanstvo pade in človek se ne čuti spoštovan. Na drugem mestu je, da se pravilno brani in varuje dostojanstvo otrok in staršev, se pravi razmerje med njimi. Naš pogled na današnjo družino je nekoliko spremenjen in včasih se govori o tej stari družinski ustanovi, kakor nam jo slika SP, kot o neki zastareli in preživeli obliki. Zelo veliko vprašanje je, ali je naš pogled na družino boljši in ali je bolj uspešen, kakor pa je patriarhalni pogled, kakor ga predlaga SP.

Veliko se govori o človeškem dostojanstvu, o človekovih pravicah in o svobodi, nekateri pa prav v imenu svobode zagovarjajo splav, evtanazijo, raziskave na človeških zarodkih, ki posegajo v človekove pravice in njegovo dostojanstvo ...

To so zelo hude reči. Preveč se poudarja samo pravice: pravica, pravica, pravica. Saj se tudi v Božji besedi govori o pravici, pravičnosti, ampak neprimerno več se govori o dolžnosti. Alojz Gradnik, pesnik, lepo piše: „Pravica ne, dolžnost je višja vera.“ Celo si mislim, čim se začne recimo v družini ali pa zakonu boj za pravice, je stvar precej na koncu. Čim se začne vsak zase spraševati, kaj je še njegova pravica, ni prihodnosti. To je zoprna smer. Lahko gre naprej, dokler se vsak sprašuje: „Kaj lahko še naredim? Kaj bi bila moja dolžnost? Kaj bi bila moja obveznost?“ Obveznost je skoraj prehuda beseda, saj so vse zapovedi zapovedi ljubezni. „Kaj lahko še naredim, da se bo ta moj sopotnik čutil ljubljen?“ To je seveda čisto druga smer kot boj za pravice. V zvezi s splavi in temi rečmi smo se preveč navadili na „to je naša pravica“. To je groza! Morali bi nam iti lasje pokonci ob teh rečeh. To je skrajno zlorabljanje pravic nad tistim, ki se pač ne more braniti. Potem se

to zdaj podaljšuje seveda še na razna druga področja in dogajajo se zelo hude reči. Ne bi se smeli na to navaditi, morali bi veliko bolj nastopiti proti in pokazati, da tukaj zlorabljam pravice, oziroma si jemljemo pravice, ki jih nimamo.

V velikonočnem času je veliko birmovanj. Kako doživljate srečanja z birmanci in dejstvo, da je birma za večino konec življenja aktivnega kristjana? Ali so to morda prehude besede?

Skoraj, ja. Jaz zelo nasprotujem takšni oceni, sam ne bi nikoli rekel, da je konec. Jaz birmance zelo začutim pri srečanju z njimi, zlasti pa pri birmi: s čim je prišel, kakšen je. V večini so zelo iskreni, pristopijo z odprtim srcem in mislim, da ima večina dober namen. Ne igrajo. „Še danes me imaš, potem pa me ne boš več videl.“ Ni tako! Vmes je verjetno kakšen, ki komaj čaka, da bi jaz rekel: „Zdaj vas itak več ne bo.“ Ne, nikoli ne bom tega rekel. Tudi če ga eno leto ali pa še več res ne bo v cerkev, bom še vedno rekel: „Vedi, da te čakam. Čakam. Kdaj boš prišel? Ker nimaš kam drugam iti. Moraš priti nazaj.“ In ne bi nikoli govoril o njem, kot da je odpisan, kot da je odpadnik ali kaj takega. Na ta način išče svojo istovetnost in pokaže, da

pač misli s svojo glavo, ampak nič več kot to. Ne nasprotuje vsebini, ampak pač uporabi ta pristop, da najde samega sebe, da pokaže, da je on on.

Seveda se birmanci malo razgubijo že zaradi tega, ker gredo vsak po svoje: vsak gre v drugo šolo, tudi v različne kraje in jih ne vidiš več toliko. Malo pa je kriva tudi priprava na birmo, ki je mogoče preveč navita. Birmanci potem mogoče kdaj od staršev slišijo: „Daj, še do birme.“ Aha, potem on že ve: „Saj ni normalno, kar se zdaj dogaja, se bomo že potem oddahnili.“ Ampak to povzročimo starejši s takšnim govorjenjem, z eno takšno besedo. Po eni strani bi tako želel, da birma ne bi bila sad nekega navijanja, ampak sad običajnega verskega življenja.

Ste velik poznavalec Svetega pisma, pa tudi Svete dežele, saj pogosto poromate tja ...

Sveta dežela je pravzaprav vsem trem velikim veram, judovski, krščanski in muslimanski, pravzaprav blizu, ker so tam njihove korenine. Že od nekdaj so ljudje romali tja. To romanje je koristno z mnogih vidikov: je dobra pot do lažjega in globljega ali pa bogatejšega razumevanja SP. To je zelo lepo rekel nemški pesnik Goethe: „Če hočeš razumeti pisca, moraš poznati deželo.“ Kakšno je vreme, kakšna so tla, je poraščena, je bolj puščavska, je vročina, je mraz ... Zanimiva je lega Svete dežele. Že iz starih časov je ujeta med dvema močnima območjema: na eni strani je bil Egipt ob Nilu, na drugi strani Mezopotamija z Evfratom in Tigrisom, zato je tu cvetela trgovina. Sveta dežela je tako dobila ime Kanaan, Kanaanec namreč pomeni trgovec. Sveta

Foto: K. Ban

Dr. Jurij Bizjak, koprski pomožni škof

dežela ima poseben čar. Včasih jo romarjem označim: „Takšna je kot druge dežele, samo vse rože imajo tu več barve in vse rastline imajo več vonja in vsi sadovi več okusa.“ Zakaj je tako? Zato ker je tam malo več vročine in malo več suše in v takšnem tršem okolju, to je zanimivo, pridejo na dan močnejše reči. Celo v rastlinskem svetu. Podobno je tudi z ljudmi. Življenje tam je precej trdo in strogo. Ta strogost in ta napor, pa vremenske oziroma zemljepisne razmere, obenem pa tudi gospodarske in politične ter stroge verske razmere pač rodijo bolj utrjene in bolj izdelane ljudi. Izraelci niso slučajno to, kar so. So izvoljen narod in imajo 4000 let zgodovine. Ta zgodovina jim je po eni strani v ponos in čast, po drugi strani pa jim je v breme, ki pa ga radi vzamejo nase. Ampak je breme in ga moraš nositi, že od majhnega naprej. Zanimivo se

je srečati s posamezniki, pa tudi srečati to ljudstvo v celoti in videti te razmere je zelo koristno.

Tam je stičišče treh velikih verstev, kar daje možnost dialoga, žal pa tudi konfliktov.

Jeruzalem pomeni mesto miru. Po drugi strani pa ni znano, da bi bilo kakšno mesto na svetu tolikokrat zrušeno kot prav Jeruzalem. Se pravi, da je Jeruzalem mesto miru, ne toliko, ker ga daje, ampak ker ga išče. Ker tako zelo po njem hrepeni. Po eni strani je ta raznolikost velikansko bogastvo, seveda pa stalno povzroča napetosti in napore. Mogoče tu romarjem dostikrat omenim: „Ti spopadi in napetosti, ki se tu dogajajo, ne rešujejo toliko vprašanja ljudi, ki tu živijo, ampak se na njihovih hrbtih rešujejo svetovna vprašanja.“ Si mislim, da če bi se oni uspeli na nek način osamiti ali pa preprečiti zunanje vplive, >

da bi se nekoliko več dogovorili. Vedno bolj vidim, da se na nek način te tri vere zelo lepo dopolnjujejo med sabo. Prejšnji papež je zelo lepo rekel, da so Judje naši starejši bratje. Sedanji je dodal, da so muslimani naši mlajši bratje. Vse tri so enobožne vere in vsi smo Abrahamovi verniki. Ni težko čutiti, kako nova zaveza dopolnjuje staro in s tega vidika se lahko reče tudi, da celotno krščanstvo dopolnjuje judovstvo. Na nekoliko drugačen način dopolnjuje oboje islam: nastal je iz stare in nove zaveze. Nekako imam vtis, da je mogoče zlasti krščanstvo nekoliko pozabilo, da je Bog, svetopisemski Bog, tudi strog in da je sedmi dar sv. Duha

Foto: K. Ban

strah Gospodov. Tukaj nekako lahko začutimo muslimane, kako s svojo strogo držo dopolnjujejo našo mogoče nekoliko pomanjkljivo držo do Gospoda. Ponuja se še veliko možnosti za primerjave, vendar je treba paziti, da se nauka ene vere ne ocenjuje po enem dogodku, po eni izkušnji, saj to lahko privede do zgrešenih predstav. Nekoliko je treba ločiti: eno je nauk vere in zapovedi, drugo je pa, kako to dejansko izgleda v vsakdanjem življenju.

Od škofa se pričakuje, da bo skrbel za duhovno kondicijo, verjetno pa bi koga presenetilo, ko bi vas srečal recimo na Nanosu, ko skrbite za fizično kondicijo ...

Redkokdaj se mi zgodi, da ne bi koga srečal. Vedno več ljudi hodi v naravo, na sprehode. Mislim, da je to zelo dobro. Mnoge reči, ki bi jih rad naredil in o katerih razmišljam, s katerimi se ukvarjam, naredim ravno po poti. Če so stvari narejene, če jih premišliš in če nekako dozoriš v tebi, potem jih lahko hitro spraviš v računalnik. Zato to nikakor ni izgubljen čas; ni posvečen samo telesni telovadbi, ampak je hkrati to tudi za duha najbolj uspešna stvar. Zanimivo se mi zdi, da so SP pravzaprav napisali nomadi, zelo gibljivi ljudje, ki so bili dosti na poti. Pri rabinih sem prebral: „8 ur človek leži, 8 ur sedi in 8 ur naj hodi ali pa naj bo na nogah.“ Današnja ureditev družbenega in s tem seveda tudi osebnega življenja ni sama po sebi naklonjena takšnemu pojmovanju in izvajanju, takšnemu pristopu. Po drugi strani pa se koristnost gibanja zelo poudarja, vedno več se o tem govori, se priporoča.

Pogovarjal se je Klemen Ban

BESEDILO: dr. PASCUAL CHÁVEZ V.
ILUSTRACIJA: UMBERTO GAMBA

»Jaz sem Gospod, tvoj Bog ... ne imej drugih bogov poleg mene ... Ne izgovarjaj po nemarnem imena Gospoda, svojega Boga ... Spominjaj se sobotnega dne in ga posvečuj!« ...

Prvotni Božji načrt ni predvideval ne greha ne smrti in ne uničenja stvarstva. Toda niti Božja zaveza, pozneje sklenjena s človeštvom, ki je vključevala obljubo, da stvarstvo nikoli več ne bo podvrženo vesoljnemu potopu, ni uspela prepričati človeka o tem, da lahko le v Bogu najde svojo polnost. Da bi mogel človeka zopet postaviti v območje Boga, si je Gospod zamislil zgodovino odrešenja z Abrahamom, ki tako postane oče vere. Z njim se začne ljudstvo, ki ga je potem Bog nekega dne reševal iz egiptovskega suženjstva ter z njim na Sinaju sklenil dvostransko zavezo: Bog se je zavezal, da bo Izraelov Bog, Izrael pa, da bo Božje ljudstvo.

Deset zapovedi pomeni izraze sklenjene pogodbe Boga s svojim ljudstvom ter moralni in duhovni prostor, v katerem se znajde Izrael. Prekoračiti meje, začrtane

Pot, ki vodi v življenje

z zapovedmi, pomeni spuščati se v smrt. Deset zapovedi je torej deset besed, usmerjenih v zagotavljanje življenja, na enak način kot starši vodijo otroka v njegov blagor. So kot desetero steza, ki vodijo v življenje samo, ki je Bog. Zgovorne so besede svetega pisatelja ob predstavitvi sinajske zaveze: »To so besede, ki jih je Bog povedal ...« Prav tako pa je pomembno, da se v peti Mojzesovi knjigi pripoved o zgodovini odrešenja začneja takole: »To so besede, ki jih je Mojzes govoril vsemu Izraelu onstran Jordana v puščavi, v Arabi« (5 Mz 1,1). Kar je Bog storil v blagor Izraela, postaja temelj njegovih zakonov in zapovedi. Deset zapovedi predstavlja pot, ki jo Gospod predlaga svojemu ljudstvu, da bi le-to hodilo pred njim. S tem v zvezi je v peti Mojzesovi knjigi zapisana lepa družinska kateheza: »Ko te bo jutri tvoj sin vprašal in rekel: 'Kaj pomenijo ti predpisi, zakoni in odloki, ki vam jih je zapovedal Gospod, naš Bog?' tedaj reci svojemu sinu: 'Bili smo faraonovi sužnji v Egiptu, Gospod pa nas je z močno roko izpeljal iz Egipta. Gospod je v Egiptu pred našimi očmi delal velika in strašna znamenja in čudeže proti faraonu in vsej njegovi hiši. Nas pa je izpeljal od tam, da bi nas pripeljal in nam dal deželo, ki jo je

s prisego obljubil našim očetom. In Gospod nam je zapovedal, naj izpolnujemo vse te zakone in se bojimo Gospoda, svojega Boga, da nam bo vse dni dobro in da nas ohrani pri življenju, kakor je danes. Za nas bo pravičnost, če bomo vestno izpolnjevali vso to zapoved pred Gospodom, svojim Bogom, kakor nam je zapovedal.'« (5 Mz 6,20–25).

Zato Mojzes, srednik pri tej ne-navadni zavezi, vabi ljudstvo, naj živi skladno z novimi možnostmi, ki mu jih daje Bog sam: »Glejte, učim vas zakone in odloke, kakor mi je zapovedal Gospod, moj Bog, da bi jih izpolnjevali v deželi, v katero greste, da jo vzamete v last. Držite se jih in jih izpolnujte, kajti to bo vaša modrost in razumnost v očeh ljudstev, ki bodo slišala o vseh teh zakonih: Rekli bodo: 'Resnično, ta véliki narod je modro in razumno ljudstvo.' Kajti kateri véliki narod ima bogove, ki bi mu bili tako blizu, kakor je nam blizu Gospod, naš Bog, kadar koli ga kličemo? In kateri véliki narod ima tako pravične zakone in odloke, kakor je vsa ta postava, ki jo danes dajem pred vas?« (5 Mz 4,5–8). Zato je potrebno Boga ljubiti »z vsem srcem, z vso dušo in z vso močjo« (5 Mz 6,5) in bližnjega kot samega sebe (Mr 12,30–31). Ni torej prostora za nikakršno obliko malikovanja,

častčenja bogov, ki ne morejo rešiti, kajti »usta imajo, pa ne govorijo, oči imajo, pa ne vidijo« (Ps 115,5). Prava neumnost je častiti človeška bitja, živali, zvezde na nebu, dela naših rok (Mdr 13,1s) ali pa bogove sosednjih ljudstev. Kajti Gospodova postava je steza življenja, njeno bistvo je ljubezen, zato je na nas, da sprejmemo, kar pravi Mojzes: »Skrbite torej, da boste delali, kakor vam je zapovedal Gospod, vaš Bog! Ne odstopajte ne na desno ne na levo! Hodite povsem po poti, ki vam jo je zapovedal Gospod, vaš Bog, da boste živeli, da vam bo dobro in boste podaljšali dneve v deželi, ki jo boste vzeli v last« (5 Mz 5,32–33).

Kako drugačna je današnja miselnost, ki Boga in njegovo postavo predstavlja kot grožnjo za človekovo srečo! Jezus je vse združil v zapoved ljubezni, ki je edina sila, ki more življenje napolniti s smislom ter odpreti vrata življenju. ■

O, Marija, pomočnica bila si in boš nam ti

Marija,
odkar te je Gospod
izbral za Mater svojemu Sinu,
skupaj z njim soodrešuješ
tudi ti ...

V vsakem času
in na vseh krajih sveta
ne nehaš skrbeti za svoje otroke.

Mati, ozri se na nas, ki se v tem
času veselimo počitnic, dopustov,
potovanj in novih doživetij ...

Vodi naša načrtovanja,
izbire in odločitve;
pojdi z nami na morje,
v planine, na izlet in potovanje
v daljno deželo ...

Varuj nas nesreč, nepremišljenih dejanj,
predvsem pa misli, da nas čas počitnic odvezuje
od vsega ...

Pomagaj nam, da v času počitnic ne pozabimo
na Boga, na obveznosti do družine, otrok,
do bolnih in ostarelih, ki potrebujejo našo pomoč.

Pomagaj nam iz Božjih rok sprejemati lepo in težko,
ter tako dan za dnem razbirati Božjo govorico znamenj.

Mati, daj nam čutiti svojo bližino, skrb in pomoč,
da bomo z izkušnjo tvoje ljubezni mogli deliti ljubezen naprej.

s. Marija Žibert

HVALEŽNOST IN UPANJE

Za nami so duhovniška posvečenja letošnjih novomašnikov in slovesnosti novih maš. Ni jih bilo veliko, pa smo toliko bolj veseli teh, ki so bile. Iskreno se zahvaljujemo Bogu za ta dar slovenski in vesoljni Cerkvi. Zahvala pa gre tudi poklicanim, da so imeli pogum v veri izreči svoj: tukaj sem!

Upati smemo, da so novomašniki, skupaj s svojimi duhovnimi spremljevalci, razsvetljeni z darom razločevanja, ugotovili primerčnost za duhovniško posvečenje. Pomanjkanje poklicev za duhovništvo kakor tudi pomanjkanje kandidatov za redovniško življenje je lahko razlog, da se kdo odloči za duhovništvo ali vstop v redovniško življenje, ne da bi bil poklican in bi ne imel primernih lastnosti. Na ta problem opozarja sedanji papež Benedikt XVI. v posinodalni apostolski spodbudi EVHARISTIJA – ZAKRAMENT LJUBEZNI, kjer med drugim piše: »Škofje morajo paziti, da ne bi zaradi obstoječih skrbi glede pomanjkanja duhovnikov opuščali ustrezno prepoznavanje poklicanosti in bi dovoljevali vstop v vzgojni proces in k duhov-

niškemu posvečenju kandidatom, ki nimajo potrebnih kvalitiet za duhovniško službo. Klerik, ki ne bi bil primerno oblikovan in bi imel dostop do duhovniškega posvečenja brez potrebnega razločevanja, bi težko dajal drugim pričevanje, ki bi prebujalo v njih velikodušnost za Kristusov klic. Pastoralna duhovniških poklicev je dejansko naloga vsega krščanskega občestva na vseh področjih delovanja. V to, tako razvejano pastoralno delo, je vključeno tudi prizadevanje za oblikovanje družin, ki so pogosto brezbrizne, če ne celo nasprotno možnosti duhovnega poklica. Družine naj se velikodušno odprejo življenju kot daru ter vzgajajo otroke v pripravljenosti za izpolnitev Božje volje. Na kratko – treba je imeti pogum predstaviti predvsem mladim radikalnost hoje za Kristusom in pokazati njeno privlačnost« (št. 25).

Pod naslovom Hvaležnost in upanje pa papež svoje razmišljanje nadaljuje takole: »Končno je treba imeti veliko vero in zaupanje v Božjo pobudo. Čeprav v nekaterih deželah ugotavljamo pomanjkanje duhovnikov, ne smemo nikoli izgubiti zaupanja, da Kristus nadaljuje s klicanjem tistih, ki se bodo, potem ko so zapustili vsako drugo dejavnost, povsem posvetili obhajanju svetih skrivnosti, označevanju evangelija in pastoralni službi. Ob tej priložnosti izražam hvaležnost vse Cerkve vsem škofom in duhovnikom, ki zvesto in zavzeto opravljajo svoje poslanstvo. Zahvala Cerkve gre, seveda, tudi diakonom, na katere so položene roke »ne za duhovništvo,

JULIJ

Molimo, da bi bili duhovniki in redovniki zvesti danim obljubam.

AVGUST

Molimo za mlajše in starejše, da bi med počitnicami znali skrbeti tudi za kulturo duha in srca in bi ne pozabili na Boga.

SEPTEMBER

Molimo za otroke, mladino in njihove učitelje, da v novem šolskem letu ne bi bili pozorni le na znanje, ampak tudi na vzgojo, da bi vsi skupaj zoreli v poštene državljane in dobre kristjane.

MOLITVENI NAMENI

marveč za strežništvo« (C29) ... Moramo se zahvaliti Bogu za toliko duhovnikov, ki so trpeli v službi Cerkve vse do žrtvovanja lastnega življenja. V njihovem življenju se kaže moč dejanj, kaj pomeni biti duhovnik do globin svojega bitja. Gre za prepričljiva pričevanja, ki morejo navdihovati mnoge mlade, da bodo sami sledili Kristusu in žrtvovali svoje življenje za druge, da bi tako našli resnično življenje.«

To isto velja za mnoge mlade, ki jih Bog kliče v redovniško življenje.

Spoštovani molivci in molivke, dogodki duhovniškega posvečenja, novih maš in redovnih zaobljub redovnikov in redovnic so prav gotovo milostni dogodki, ko Bog seje seme duhovnih poklicev. S svojo molitvijo podprimo vse, ki so se velikodušno odzvali, naj pogumno vztrajajo v zvestobi dani besedi, obenem pa prosimo za dar razsvetljenja za tiste, s katerimi Božja Previdnost še računa, tudi v teh počitniških dneh.

IVAN TURK, voditelj SMZ

- »» Pa smo jih končno dočakali!«
- »Koga?«
- »Pa kje ti živiš?! Počitnice, koga pa!? Veš kaj to pomeni? Popolno spremembo načina življenja! Za dva do tri mesece smo se osvobodili spon vsakdanje rutine obiskovanja šole oz. fakultete, ki se vleče iz tedna v teden, od ponedeljka do petka. Nič predavanj, nič zoprnih profesorjev in nič več mučnega učenja. Namesto tega pa prosti čas, sonce, morje, druženje s prijatelji (oz. brezplačni pogovori po telefonu ☺), športne aktivnosti in blaženo brezdelje.«
- »Toda ... Se ti ne zdi, da tukaj nekaj smrdi? Vse skupaj se sliši prelepo in preveč preprosto ... Se ne spomniš don Boskovega opozorila njegovim fantom, ki so odhajali na počitnice iz Oratorija, da se nihče ne vrne s počitnic boljši, kot je tja odšel?«
- »Ah, daj, daj. To je gotovo spet ena izmed zastarelih cerkvenih »for«, ki danes enostavno ne držijo več. Cerkev bi vedno rada uničila vse največje radosti v življenju. Mislim, zdaj pa še na počitnice ne bi smeli več hoditi, ali kaj?!«
- »Ne, saj to ne pomeni, da ne bi smeli imeti počitnic. Pa nehaj že ponavljati to, kar ti o Cerkvi govorijo tisti, ki je še poduhali niso od blizu! Pomisli raje, ali si že slišal kdaj župnika reči, da se ne sme hoditi na počitnice.«
- »No ... to ravno ne ...«
- »No, vidiš. Je pa don Bosko hotel povedati nekaj drugega. Ali veš, kje so živeli njegovi fantje?«
- »Ja, pri njem v Oratoriju, a ne?«
- »Tako je. Tam so vsak dan skupaj molili, delali, jedli, se igrali, učili ... Imeli so zelo organizirane dneve in vse so preživljali v polnosti. Vsakdanji red in ritem jim je bil v oporo, da so to zmogli. Saj veš, kako hitro nas premaga lenoba, če se moramo za vse motivirati sami ...«
- »Ja, v redu, in kam so šli potem na počitnice?«
- »Šli so domov, kjer so bili bolj ali manj prepuščeni sami sebi. Nekateri so bili celo brez staršev ali pa so ti cele dneve delali.«
- »Se pravi, da so živeli čisto drugače kot mi. Don Boskovo opozorilo torej za nas ne velja.«
- »To pa spet ne. Don Bosko je vedel, da sploh mladi zelo težko duhovno rastemo, če smo prepuščeni sami sebi. Ljudje smo družbena bitja, kar je veljalo tako takrat kot danes. Čeprav nas večina ne živi v vzgojnem zavodu, kjer bi nam red in drugi ljudje pomagali pri duhovnem razvoju, pa imamo za razliko od mladih iz 19. st. možnost, da se vključimo v razne programe med počitnicami. Na voljo imamo vse od potovanj s turističnimi agencijami do duh ...«
- »No, saj, jaz grem avgusta za deset dni z agencijo na Krf! Program je pa do potankosti izdelan – vstajanje, kadar ti paše, vsak večer pa žur do jutranjih ur, he he.«
- »Pa ravno to nam za današnji čas pove don Boskova misel! Ni vseeno, kam bomo šli na počitnice. Če si kristjan med šolskim letom, ne boš menda poleti Boga poslal na počitnice. Tega ne moreš, ker ... On tja sam pač ne hodi!☺«
- »No, saj ena logika je v tem ... Ampak bojim se, da se bo na kakšnih duhovnih vajah ali čem podobnem samo molilo in meditiralo ...«
- »Ah, ne. A se ne spomniš – nekaj let nazaj sva bila skupaj na duhovnih v Želimljem, pa se mi zdi, da ti je bilo zelo všeč.«
- »Kaj, a tisto so bile duhovne vaje?! Ja, takrat je bilo res kar v redu. No, če bi bilo kaj podobnega za tako stare, kot sem zdaj, bi pa mogoče, ampak res samo mogoče, šel.«
- »Polno je takih programov! Kar poglej malo na zadnje strani Salezijanskega vestnika ali pa v priložo Družine kakšen mesec nazaj ali pa malo pobrskaj po internetu ... Vse polno je super programov! Samo izbrati moraš kakšnega, ki te pritegne ... Uh, zdaj se nama pa že malo mudi. Morava iti.«
- »Kdo? Kam?«
- »Ja ... z Bogom greva na počitnice! ☺ Srečno!«

NA POČITNICE

Za načrte njihovih letošnjih počitnic smo tokrat povprašali nekaj članov Družbenoaktivne skupine mladih v okviru SMG:

Anja Arbajter,
študentka socialnega dela

Hm ... Poletni tedni so že vnaprej zasedeni za "delovno-zabavni" skavtski tabor, Uskovniške tedne in verjetno kakšen kratek od-

dih na morju. V zraku pa ostaja odločitev: iti ali ne iti na Zoisov poletni tabor. No, bomo videli. Seveda pa že komaj čakam, da nekaj časa preživim tudi s svojo družino, ki ji čez leto posvetim bolj malo časa. Poleg vseh oddihov pa seveda med počitnice sodi tudi počitniško delo – da si na morju lahko privoščim sladoled in osvežilno limonado. ☺

Lidija Frece,
študentka geografije in zgodovine,
in **Marko Panič,**
študent Fakultete za šport

Takoj po zaključku zadnjih izpitov bova odhitela na pomoč pri pripravi in strežbi za novo mašo v Ljutomeru. Sredi julija pa bova pomagala pri zlati maši. Seveda pa ni poletja brez Uskovnice, kjer bova animatorja. Drugače bova

poskusila zaslužiti nekaj denarcev ter si vzeti čas za oddih na morju. Vsekakor nama ne bo dolgčas in poletje bo hitro minilo ter izpiti bodo prekmalu pred vrati.

Saraja Hribernik,
študentka socialne pedagogike
Moje počitnice bodo letos spet – kot že nekaj let, načrtovane in zapolnjene. Prva dva tedna bom na oratoriju, vmes bo še strežba na novi maši. Kasneje me čaka ta še dva tedna morja, en teden Uskovnice, enotedenski Evrizon v Nemčiji. V septembru bom malo delala, ne vem pa še, kaj. V župniji se bomo vmes pripravljali za naslednje šolsko leto.

Tina Drobnič,
študentka socialne pedagogike
Moje počitnice bodo tudi letos pestre, raznolike, pustolovske ... Julija me najprej čaka animatorstvo na oratoriju v domači župniji, ki bo letos že 10. po vrsti. Zopet bo veselo, mokro, zabavno, pojoče, improvizacijsko ...

Nato se odpravljam na Sveto goro, kjer bom z najstniki preživela en teden Frančiškovega tabora. Teden za tem skočim še na Uskovnico, z Uskovnice pa za kakšen dan na slovensko obalo. Da pa ne bom uživala samo v Sloveniji, se bom letos 14 dni s starši potepala tudi po Ameriki.

Klemen Ban,
študent informatike

Glede na to, da bodo letošnje počitnice morda moje zadnje študentske počitnice, jih bom posvetil odkrivanju tega, kaj bi rad v življenju počel in iskanju bodočega zaposlovalca. To pa

bom počel na Hermesovi poletni šoli programiranja, na oratoriju na Rakovniku, na Tednu mladih umetnikov na Rebrci in na kolesarjenju s prijatelji, morda še kakšen teden na morju, potem bo pa že kmalu september in izpiti. Pa pomagal bom pripraviti in vzdrževati spletno stran 19. mednarodnih salezijanskih iger (www.pgsi2008.si). Čim več časa bom poskusil preživeti na kolesu, saj lahko človek med vrtenjem pedalov razmišlja o marsičem in dobi (upam) tudi kakšno genialno idejo.

V srcu Angole

BESEDILO: DAVID KUCHAR
FOTO: KLEMEN BREITFUSS

Luena je zelo lep kraj, mesto so namreč zgradili Portugalci še v času kolonizacije, a na žalost danes uničen in razbit. Leži v osrčju Angole, razprostrte pod suhim savanskim podnebjem. Prebivalci tega območja živijo v veliko večjem pomanjkanju kot drugje, saj je vse neprimerno dražje zaradi stroškov prevoza živil ter drugega materiala.

Cesta, ki povezuje Lueno z glavnim mestom Luando, dolga 800 km, je tako uničena, da potrebuješ za to pot dva dni in pol. Vreča cementa je tukaj kar trikrat dražja kot v Luandi. Zato je večina hiš zgrajenih iz blata in kolov. V deževni dobi pa dež »stopi« blato in od hiš ostanejo samo palice.

Moje angolsko misijonsko prostovoljstvo se je zato pričelo z letom iz glavnega mesta v Lueno. Notranji leti v Angoli so nekaj posebnega. Kljub temu, da smo pri »čeking« vse uredili, so nastale težave pri vkrcaanju. Iz neznanega vzroka nas je kontrolor izločil in nas poslal k direktorju letališča. Po skoraj enournem prepričevanju ter klicih so nas končno izpustili ter nas poslali na letalo. Hrupen let je trajal dobro uro. Iz letala se je lepo videla pokrajina, a tudi razbitine letal ob pristajalni stezi.

Kot povsod po Afriki so tudi tukaj družine zelo velike, žal pa je tudi veliko otrok nepismenih. Skupnost sester HMP v Lueni, kjer je slab mesec preživela naša skupina prostovoljcev *IniciativAngola*, nudi opismenjevanje do drugega razreda, gradi pa tudi dom in šolo za dekleta. Seveda v Lueni delujejo tudi salezijanci, ki vodijo šolo za otroke od drugega razreda naprej, imajo pa tudi nekaj oddelkov poklicnih smeri srednje šole, kot so mizarstvo, kovinarstvo ter tečaj angleščine.

V Lueni delujejo štiri sestre. Ravnateljica skupnosti je dolgoletna misijonarka s. Marija, ekonomica skupnosti je s. Fatima, s katero smo vsi prostovoljci veliko sodelovali, sestra Irena je ravnateljica šole, sestra Dominga, domačinka, pa skrbi za mladinsko pastoralo ter uči dekleta šivanja in vodi druge ročne spretnosti. Sestre pa zaposlujejo tudi

Iznajdljiva otroška igra

Skrb za higieno

»Vodja« razreda

Igra ob nedokončani železnici

nekaj laikov, ki z delom zaslužijo za lažje preživetje sebe in svojih družin. Tako je nekaj mož, ki so varilci in kovinarji, delo je našel tudi vrtnar, dve čistilki in pomočnica v gospodinjstvu. Vsako noč pa čuvaj skrbno varuje hišo pred morebitnimi roparji ali drugimi nepridipravi.

Pisani grozd prostovoljcev z avstrijske Koroške in Slovenije, Cvetka, Vanessa, Klemen, David in salezijanec Hanzej, smo imeli pester program in delo. Na delavnice smo se pripravljali vsak dan sproti, včasih pa že za dan naprej. Večere smo sklepali z mislimi na dogodke dneva, si povedali, kaj smo naredili dobro in kaj narobe ter se zahvalili Bogu za vsak bogato preživet dan med temi ljudmi.

Naše delo se je začinjalo dopoldne po pouku, saj so otroci prva dva tedna našega prostovoljstva imeli še šolo. Dobri

dve uri smo vodili predvsem likovne delavnice, ročne spretnosti in seveda športne igre. Po zaključku šole pa smo imeli dopoldanski oratorij s približno 120 otroki. Navdušenje otrok je bilo v obeh primerih brezmejno. Veliko otrok je prihajalo z veseljem, nekaj pa je bilo tudi takih, ki so jih starši poslali zato, da so dobili malico. Po kosilu pa smo imeli oratorij še pri salezijancih. Tudi tam se je zbiralo do 250 otrok. Vse pa smo vodili samo prostovoljci, saj so mladi Angolci v Lueni bolj zadržani in se nočejo izpostavljati. Naš delovni dan se je zaključil s sveto mašo v kapeli pri sestrah.

Kadar nama je dopuščal čas, sva se s Klemenom posvetila izdelavi gugalnice. Les smo dobili na žagi pri salezijancih. Žal je bil svež in zato se je vidno krčil. Tudi glede orodja nisva bila nič na boljšem: tako trdega lesa pri nas ni, motorne žage ni bilo

in tako sva uporabila preizkušeno tehniko ročnega žaganja. Ko sva imela pripravljene posamezne dele, jih je bilo potrebno pritrditi skupaj. Seveda ne poznajo velikih vijakov, kakršni se dobijo pri nas, zato jih je bilo potrebno narediti iz dveh delov, kar je uspešno opravil mladenič, ki je varil pri sestrah. Nekaj vijakov smo kupili. Zanje smo odšteli več kot neverjetnih 20.000 nekdanjih tolarjev. Po končani sestavi sva naredila še ročke in vse prebarvala. Kljub naporom in prilagajanju tukajšnjim delovnim praksam smo bili na koncu zadovoljni vsi.

Ob osebni izkušnji enomeščnega prostovoljstva v Angoli sedaj bolj cenim življenje kot tako. Angola me je napolnila z dobroto in dobrotelostjo. Nikoli ne bom pozabil otroškega smeha in stiska roke starčka, ki je polna ljubezni. Hvala Bogu za to misijonsko izkušnjo. **|**

Jože Andolšek

Pater, rad bi imel žogo!

Vse foto: Fine Art Multimedia & Print OG

Zapis o doživetjih in dogodkih ob misijonskem obisku Angole, maj 2007

BINKOŠTNI PRAZNIK

Noč je. Zbrali smo se k praznovanju binkoštna vigilijske. Otroci, mladi in starejši prihajajo »praznje« oblečeni v katedralo pod nebom. Spredaj pri oltarju gori sedem bakel, simbol za sedem darov svetega Duha. Duh Jezusa se zrcali v očeh vseh, ki praznujemo

binkoštno vigilijsko. Mladi v pesmi in plesu pred oltarjem z baklami v rokah oznanjajo z navdušenjem, da tudi mi racionalni Evropejci začutimo, da Jezusov duh prodira v vse pore njihovega življenja, počasi pa tudi v nas.

Berila in evangelij nas uvedejo v skrivnost, ki je ne moremo zajeti v besede. Ta večer bolje razumem prošnjo, da bi Jezusov duh v nas vžgal ogenj svoje ljubezni, ki je različne narode različnih jezikov združil

v skupnost. Mišljeni smo vsi mi tu zbrani: črni in beli, vsi iz plemen Umbundo, Kimbundo, Chokues, mi Slovenci, Avstrijci, Italijani, Brazilci ...

Povabljeni smo, da govorimo jezik ljubezni, ki ga razumejo vsi ljudje tega planeta.

Skupina žena in mladih pri darovanju prinaša darove. Dede prinaša v majhni posodi riž. Za vse tiste v župniji, ki so še bolj potrebni.

In ko spremenim navaden kruh v Jezusovo telo, se vpra-

šujem: Kdo sem jaz, ki nikoli v življenju nisem vedel za pravo pomanjkanje in jim delim sveti Kruh. Hkrati pa v očeh vseh teh, ki sem jim ta binkoštni praznik podaril Boga, zaznavam, da je vera edino bogastvo teh ljudi. Ta vera jim daje moč, čeprav vse govori proti temu dejstvu.

Ob koncu praznovanja si prižgemo sveče v želji, da bi bil v nas zaznaven Jezusov duh. Tisti Duh, ki so ga prejeli apostoli. Mi pa pri zakramentu svete birme v upanju, da bi ga naše življenje oznanjalo.

BOLNICA

S tojoto se pripeljemo pred bolnico v Kifangondo, kot bi bili poslovni partnerji, ki prihajajo iz Evrope, da bi jim darovali nekaj od svojega preobilja. Pater Andrej nas pričakuje. Vesel je obiska, saj mu je sestra Zvonka telefonirala, da bomo pripeljali zdravila v vrednosti 25 tisoč evrov.

Pred nami je velik areal. Nekateri bolniki ležijo nedaleč od bolnice pod drevesi.

Po pozdravu in predstavitvi nam pater razkaže bolnico. Od-

delek za tuberkulozo, za malarijo ... Na vsakem oddelku ljudje, starejši, matere z majhnimi otroki, mnogi zunaj čakajo, da sestra v laboratoriju ugotovi bolezen ... Zdravnica Ana je edina zdravnica na tem področju. Redovna sestra Marta sprejema bolnike. Ko jo opazujemo pri pogovoru, ugotovimo, da ima za vsakega besedo, ki vzbuja upanje.

Tudi naši zdravnici Lara in Andreja sta takoj v svojem elementu.

Poslušata ritem srca, pregledujeta oči in žal mnogokrat zmajeta z glavo, kar nam da vedeti, da ni dobro. Pacienti kljub temu s hvaležnostjo ponavljajo portugalski "obrigado," hvala. Pater, ki ne more skriti veselja zaradi zdravil, ki smo mu jih pripeljali za njegovo bolnico, nam zagotavlja, da bodo vsi, ki stojijo zunaj v vrsti, še danes pregledani. Z nasmehom pravi: »Upanje je zadnja beseda, ki bi umrla v Afriki.« Mi pa čutimo, da je to veliko upanje v misijonarjih in misijonarkah, kot je sestra Zvonka, in v vseh drugih, ki razdajajo svoje življenje za najbolj uboge.

GOBAVCI

Dobro uro se peljemo ven iz mesta. Pridemo do naselja, kjer prebivajo gobavci. Takoj, ko pridemo v vas, začnejo iz »brlogov« prihajati med nas. S pomočjo bergel, vozičkov in njihovih otrok prihajajo v našo skupnost. Mož na vozičku je ves srečen. V pozdrav mi poda roko; vidim, da nima na roki nobenega prsta. Tudi sam sem presenečen, ko vidim v njegovih očeh toliko veselja. V pozdrav nam pravi *bem vindo*, dobrodošli, in razpotegne ustnice v nasmeh.

Otroci pridejo in nas v začetku le opazujejo. Vsakemu izmed njih smo podarili prijateljski trak. Z velikim veseljem in hvaležnostjo so ga sprejeli.

Redovna sestra prihaja vsak dan v to vas gobavcev in jim celi telesne in tudi duševne rane. In ko gremo po vasi ter jih pozdravljamo, nam starci in starke, ki ne morejo hoditi, dajo znamenje, da bi nas radi osebno pozdravili. Med potjo po vasi so nas otroci že povsem udomačili. Vsakega izmed nas držijo za roko. Efraim, ki se me je ves čas držal za roko, mi ob koncu popoldneva pravi:

»Pater, rad bi imel žogo.« Obljubil sem mu, ko pridem 16. julija z mladimi zopet mednje, mu jo zagotovo prinesem; in skupaj bomo igrali nogomet. V trenutku zaznam, kako je njegov obraz zažarel.

Ko smo se poslavljali, so nas starejši z okornimi obvezanimi rokami pritisnili na srce ter povedali tiste besede, ki tako dobro denejo: Imam te rad.

Na poti proti našemu afriškemu domu nihče od nas ni spregovoril besede. Vsakdo je bil z ljubeznijo in čudenjem pri njih. Snemavec Heli pa mi pravi zvečer pred spanjem: »To je bil zame eden najmočnejših dni v mojem življenju.«

CALULO

Zgodaj zjutraj smo se s sestro Zvonko z avtom napotili proti vzhodu. Po treh urah vožnje prispemo v provinco Kwanza Sul. Ime nosi po najdaljši reki Angole, Kwanzi. Cilj potovanja je majhno mesto Calulo. Po petih urah vo-

žnje pridemo v to župnijo, kjer delujejo salezijanci in don Boskove sestre. Utrujeni, a zadovoljni, pridemo v redovno skupnost sester, ki nas pri kosilu razvajajo z domačo afriško hrano.

Po kosilu se odpravimo s snemalcema na vzpetino, kjer je najlepši razgled po dolini te province. Na tej vzpetini je romarska cerkev, ki so jo zgradili Portugalci. Leta 1975 so morali zapustiti to deželo, ki so jo stoletja izkoriščali.

Župnija Calulo ima 104 podružnice, kjer salezijanci in don Boskove sestre vodijo šole, ob sobotah pa s pomočjo katehetov verouk. S pomočjo priučenih bolničarjev imajo zdravstvene ambulante.

Narava je tu v vsej svoji prešernosti kot raj. Vse leto deli iz nedrja zemlje ananas, marakujo, papajo, avokado, banane, mandioke ...

Veleposestniki iz Luande so si izbrali tu svoj domicil. Na plantažah jim domačini obdelujejo

zemljo. Le pet dolarjev dobijo za težko dnevno delo. Mogočneži izrabljajo tukajšnje prebivalce. Sestra Zvonka pove, da je tu doma minister za javna dela. Zato so tu stroji, ki obnavljajo ali pa polagajo na cesto nov asfalt. Njegova palača je v blišču, ki si ga v Evropi ne more privoščiti noben predsednik. Izkoriščanje, korupcijo in socialno nepravilnost zasledimo na vsakem koraku.

Naslednji dan se po maši odpravimo v notranjost župnije. Ker je bila prejšnje tri mesece deževna doba, je cesta težko prehodna. Po uri vožnje prispemo daleč v notranjost, ki je obdana z mogočnimi drevesi in bujno vegetacijo.

Zdravnica Lara in bolniška sestra Andreja imata s seboj precejšnjo zalogo zdravil.

Sestra, domačinka, ki nas spremlja in govori njihovo narčne kimbundo, nas pripelje do Citile, kjer je župnijska ambulanta. V njej je le nekaj najnunjnejših zdravil. V bližnjih

vaseh se takoj razve, da je prišla zdravstvena ekipa. Matere, starejše žene, predvsem pa mame z majhnimi otroki prihajajo in se postavijo v vrsto pred ambulanto. Zdravnica ugotavlja podhranjenost, gliste v trebuhu, tuberkulozo, malarijo ...

Žena z otrokom v naročju pripoveduje, da je rodila šest otrok, toda trije so ji že umrli. Ta otrok, ki ga drži v naročju, je telesno oslabel, tako da med pregledom skoraj ves čas spi. Ob koncu pregleda dobi zdravila; mama se zdravnici s pogledom hvaležno zahvali, nato zapusti misijonsko ambulanto in se napoti v oddaljeno vas domov.

Vsi se čudimo, ko Lara in Andreja čistita rane, da nihče od otrok ne joče. Takoj spoznamo, kako veliko zaupanje imajo mame v naši dekletki, ki jih z ljubeznijo zdravita in sprejemata v naročje. Materam pa morajo vedno znova razlagati, kako naj otroku, ko bo imel vročino, zvečer dajo svečko, kako in kdaj naj vzamejo penicilin ... Po večkratnih prevodih sestre matere počasi dojemajo navodila zdravnice. Nam pa, ki vse to dogajanje od daleč opazujemo, gre to ponovno razlaganje že malce na smeh.

Starejša žena, povsem izsušena, je dobila infuzijo. Prvo in po vsej verjetnosti zadnjo v svojem življenju. Ko leži na zasilni postelji, ne more skriti veselja. Vprašujemo jo, kako se počuti. Pa nam v svojem domačem jeziku z nasmehom na ustnicah pove, da ji gre dobro. Ko se poslavlja, ji da Lara za domov še vitamine in ji naroča, naj pije

veliko vode, je banane, ananas in drugo sadje, ki ga narava deli v obilju.

Ugotavljamo, da ti ljudje nimajo osnovnega znanja o prehranjevanju. Matere niti ne vedo, kako ravnati z dojenčki in majhnimi otroki. Potrebna bi bila oseba, ki bi te žene učila osnove zdravstva, higijene in prehranjevanja otrok ...

Na tej podružnici je tudi šola. Takoj sem zaznal, kako pomembno je, da šola in zdravstvo sodelujeta.

Ko se zvečer s sestro pogovarjamo o dnevu v Citili, kmalu pridemo do sklepa, da je tu kraj, kjer naj bi začeli spreminjati celotno strukturo življenja: zdravstvo, šolstvo in poljedelstvo ... Tako bi tem ljudem omogočili človeka vredno življenje. ■

KEREČEV SKLAD

Od 22. aprila do 24. junija 2007 ste darovali:

Belak M., Boršič L., Brezavšček R., Ferkolj M., Hribar M., Kiselak M., Kramberger M., Kužnar T., Lorber M., Makuc R., Mihelčič M., Mivšek F., Močnik V., Mrzel S., Okorn H., Petrič F., Rus A., Sabolič G., Urbanija L., Vukšinič J. S., Živic S. in nekateri neimenovani dobrotniki.

Darujete lahko za posamezne misijonarje ali splošno za misijone, in sicer oddate dar osebno na Rakovniku, po poštni nakaznici oziroma na transakcijski račun Salezijanskega vestnika (gl. str. 3) s pripisom "MIS".

Vsem iskren »Bog plačaj!«

ZA SALEZIJANSKE MISIJONARJE

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRI TEBI DOMA!

Salezijanski vestnik podarjamo tistim, ki ga želijo.

Leta 1877 ga je ustanovil sv. Janez Bosko, v slovenskem jeziku izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli je SV dar vsem (torej zastoni), ki s simpatijo spremljajo salezijansko delo med mladimi in v misijonih. Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov.

Ponudite ga svojim sorodnikom in prijateljem.

Takoj nam sporočite spremembo naslova.

Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK

Rakovniška 6
1000 LJUBLJANA

tel.: **01/42.73.028**

faks: **01/42.80.579**

e-pošta: **vestnik@salve.si**

Nebo nad Rakovnikom

Prva polovica leta je za nami. Prinesla nam je vrsto lepih dogodkov in praznovanj. Na Rakovniku je bilo še posebno slovesno ob prazniku Marije Pomočnice, ki je za salezijansko družino osrednji Marijin praznik, njegova lepota pa naj bi bila po don Boskovi zamisli predokus nebeške lepote in sreče. Letošnji majski romarski shod bo ostal vsem, ki smo se ga udeležili, še dolgo v spominu. Še zlasti zaključno nedeljsko slavlje s procesijo in mašo pri lurški kapeli, ki jo je vodil celjski škof dr. Anton Stres.

Tik pred začetkom popoldanske slovesnosti, okrog 15. ure, nismo vedeli, ali naj gremo s kipom Marije Pomočnice v procesiji iz cerkve. Ljudje, ki so prihajali na slavlje, so prinašali novice o dežju okrog Ljubljane. Tudi nad Krimom so se gostili težki deževni oblaki. Cerkev pa je bila že polna romarjev. Enako je bilo tudi pri lurški kapeli. Ljudje so čakali na Marijo. Zaupajmo in pojdemo z Marijo na pot, sem dejal. In – kdo bi si mislil – nebo se je naenkrat umirilo in dobri dve uri smo se brez najmanjše skrbi prepustili bogoslužnemu dogajanju. Nekaj čez peto uro smo se v procesiji – brez kaplje dežja – vrnili v cerkev, da se Bogu še enkrat zahvalimo za vse, tudi za to čudovito popoldne. V povsem polni cerkvi smo

skupaj zapeli zahvalno pesem in prejeli evharistični blagoslov.

Ko pa smo se duhovniki s škofom vrnili v zakristijo, je skozi odprto okno že neslo dež in drobno točo. Neurje je bilo tako močno, da ljudje preprosto niso mogli iz cerkve. Ostali so še kar nekaj časa v cerkvi in peli Marijine pesmi. Ko se je neurje nekoliko umirilo in so končno lahko stopili iz cerkve, niso mogli verjeti očem. Hlad, tema, po tleh pa belo od (sicer drobne) toče. Vsak si lahko vse to razlaga po svoje. Ljudje pa so mi govorili, da so globoko pretreseni in da komaj dojemajo to, kar se je zgodilo in kar so doživeli to popoldne.

Zares, kako mogočna je Marija Pomočnica, kraljica neba in zemlje! Kakor je Marija Pomočnica to popoldne zadržala daleč od nas težke in nevarne oblake, tako nas zmore obvarovati še veliko večjih nevarnosti, ki bi se lahko zgrnile na naše življenje. Zdi se, da je to še ena tistih čudovitih zgodb, ki jih piše življenje in naj bi jih prebirali z lučjo vere in srca. Naj nam nebeška Mati izprosi to močno vero!

Vsem, ki prihajate na Rakovnik in se v različnih potrebah in preizkušnjah življenja priporočate Mariji Pomočnici, sporočam, da smo v mesecu maju pri lurški kapeli namestili poseben romar-

ski nabiralnik. Vanj lahko oddate svoje misli in vtise ob obisku Rakovnika, predvsem pa svoje prošnje in molitvene namene, po katerih naj bi molili. Oddane zapise bomo zbirali in hranili v romarski knjigi, vaše molitvene namene pa vključevali v vsakodnevno molitev salezijanske skupnosti. Po vaših namenih bomo molili še zlasti vsako zadnjo nedeljo v mesecu – ob 15. uri – med sveto mašo v cerkvi Marije Pomočnice, h kateri vabim tudi vas.

O Marija, pomočnica bila si in boš nam ti!

LOJZE DOBRAVEC

ravnatelj Salezijanskega zavoda Rakovnik

SKLAD RAKOVNIK

Za obnovo Rakovnika ste od 24. aprila do 24. junija 2006 darovali:

Andolšek M., Baloh J., Bizjak J., Bordon M., Božič A., Božič M., Černič T., Dolenc A., Ferkolj M., Francelj d.o.o., Furlan I., Gruden C., Hladnik I., Hočevar D., Hrastrnik J., Ivkovič L., Jager M., Javornik M., Javoršek B., Jurca I., Jurca M., Kačičnik K., Kadunc M., Kavčnikovi, Kiseslak M., Knez J., Kokalj M.J., Končan I., Kordiš A., Košir A., Kotar D., Kotnik A., Kumrovi, Kurlat T., Kunstek J., Lubej A., Lukan M., Lukanc T., Lukner M., Luštrek M.A., Maver M., Mavri M., Mazi J., Mejaš M., Mivšek F., Mrzel S., Mušič Z., Otrin I., Ovca R., Pečnik J., Petrič F., Podržaj A., Prhavic J., Prijatelj E., Ropret Z., Rozoničnikovi, Silvester M., Suhoveršnikovi, Tomšič A., Urbanija S., Vintar J., Zupančič M., župnija Rakovnik in nekateri neimenovani dobrotniki.

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Salezijanci, Rakovniška 6

1000 Ljubljana

SI56 2420 0900 4141 717

sklic 00 06

Pri nakazilih na račun navedite oznako 'RAK' ter nas tudi obvestite o namenu nakazila.

NAJ VAM GOSPOD POVRNE

priporoča JOŽE ZADRAVEC

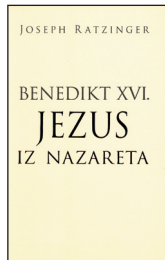
Živeti z dobro knjigo!

Da knjigi še vedno ne bije plat zvona, med drugim govorijo dejstva: Da v Sloveniji skoraj vsak dan izide kakšna pesniška zbirka, da se v slovenskih založbah kopičijo rokopisi romanov, povesti, esejev, da Bralna značka privablja veliko otrok, da so otroci na Koroškem ob 30. rojstnem dnevu Bralne značke sešeli 3000 prebranih slovenskih knjig, da je 300 najbolj zagrizenih mladih knjižnih moljev prejelo posebna priznanja in knjižna darila, da me je skoraj do solz ganil duhovnikov izziv na mesečni duhovni obnovi oseb posvečenega življenja – že desetletje ga nisem slišal! – glasil pa se je takole: Ali sem v mesecu, ki je za nami, prebral kakšno knjigo? Brez branja ni znanja – in tudi duhovnosti ne! »Ni boljšega učenja od branja,« je zapisal Puškin.

Jezus iz Nazareta

Joseph Ratzinger / Benedikt XVI., prev. Anton Štrukelj, založba DRUŽINA

Že iz prvih strani deset poglavij obsegajoče knjige je razvidno, da Ratzinger ne nagovarja bralca s teološkim razumskim razpravljanjem,

temveč mu blagohotno podarja svoje osebno prepričanje, ali kot je sam zapisal, da knjiga izraža njegovo »osebno iskanje Gospodovega obličja.« Ne gre, pravi, za »dejanje cerkvenega učiteljstva«, in vendar

so to sadovi temeljitega osebnega posega v sporočilo evangelijskega Jezusa, premišljevanja ob spoznanjih najglobljih krščanskih mislecev (Karl Adam, Romano Guardini, Giovanni Papini, Jean Daniel-Rops), prvega najplemenitejšega in najzvestejšega sina Cerkve, za katerega jamči vzdevek sveti oče, papež Benedikt XVI., naslednik prvaka med apostoli.

Sestre neuničljivega upanja

Župnijski urad ODRANCI, uredil Lojze Kozar

Na 64 straneh je strnjen opis odranskih redovnih sester v časovnem razponu 1884 in 1957. V tem času je iz Odranec, ene same prekmurske vasi (sedaj samostojna župnija in občina), vstopilo v različne skupnosti posvečenega življenja 32 deklet, od katerih je živih in dejavnih le še sedem, od teh jih šest pripada družbi hčera Marije Pomočnice (salezijanke), ena pa hčeram krščanske ljubezni sv. Vincencija Pavelskega (usmiljenke). Najstarejše so odhajale v ma-

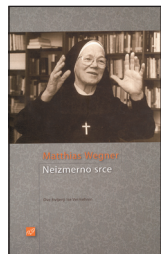
džarske in avstrijske samostane, najmlajše v redovne skupnosti na slovenskih tleh (le ena je v Braziliji in ena v Sveti deželi). Najbolj nazorno se v knjigi predstavlja zadnjih sedem, ki še živahno delajo vsaka na svojem mestu v različnih okoliščinah življenja. Pripovedna moč njihovih pričevalnih izpovedi izvira iz sloga njihovega posvečenega življenja.

Neizmerno srce

Matthias Wegner / prev. M. Majda Travnik, MOHORJEVA družba, Celje

Redovnica s. Isa Vermehren – bliža se devetdesetemu letu – živi v samostanu reda Presvetega Srca v bližini Bonna. Njeno življenjsko zgodbo piše izvedenec za književnost in umetnostno zgodovino in ugleden publicist. Svojim zapisom o tej redovnici je dal naslov Ljubezenska izpoved nuni. Avtorjeve zaznave, občutja, doživetja, razumevanja te »nenavadne ženske« so toliko bolj nepristranska, ker o sebi odkrito pove, da ne pripada katoliški Cerkvi. Isa je bila kabaretna pevka v lokalih, pri devetnajstih letih, ko se je nacizem najbolj razmahnil, jo srečanje s karizmatično osebo spodbudi, da postane katoličanka, iz nerazumljivih razlogov se znajde v zaporu koncentracijskega taborišča, izkušnje v njem popiše v delu »Popotovanje skozi zadnje dejanje«, po drugi svetovni vojni uspešno nadaljuje glasbeno in

igralsko kariero, zatem pa se odloči za red Presvetega Srca, postane redovnica – in navdušena pedagoginja in šolska ravnateljica. Temu svojemu »drugemu življenju« pod pajčolanom ostaja zvesta.

Sestre v križu

Aleksej Remizov / prev. Drago Bajt, MOHORJEVA družba, Celje

V spremni besedi k poslovenjenemu romanu je Bajt med drugim zapisal, da je Remizov orisal hrepenenje ruskega človeka po »Rusiji kmetov, starovercev, ljudskih šeg in običajev, junaških pesmi in plesov«, pravljic, legend, bajk, časov sveto-pisemskega krščanstva. »Tako je ohranjal spomin na otroštvo človeka in njegovo pradamovino, na igrivost otroštva in mladosti, na povezanost stvari, živali in človeka v naročju narave. Stara Sveta Rusija je bila za Remizova ideal družbene ureditve, ki naj bi se razširila na ves svet; Rusija, dežela samostanov, menihov, romarjev, potrpežljiva večna mučenica, naj bi bila od Boga izbrana odrešiteljica sveta, dežela prihodnjega upanja in resnične vere.« Te svetostne drže se nenehno krhajo v pričo prevlade razuma, koristoljubja, nevere in smrti.

Beseda življenja

Chiara Lubich / prev. Dragan Adam, NOVI SVET

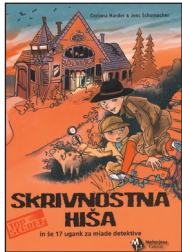
Letu Svetega pisma najlepše orkestrira sporočilo, ki ga prinaša drobna, a dragocena knjižica Beseda življenja. V oznanjevalni srčiki so pomembne naslednje besede: »Ko poslušamo pripoved iz evangelijskega življenja, ki so ga živele Chiara in njene tovarišice, ko spoznavamo izročilo katoliške Cerkve in spise svetih pisateljev in teologov, se nam odkrije živo obličje krščanstva in zagledamo izvir – Jezusovo besedo. Pričujoči govori poudarjajo novo, veselo življenje po evangeliju, ki nas osvoji. Pomagajo nam odkrivati bogastvo evangelija, spoznavati, da je v vsakem stavku, ki ga je izrekel Kristus, neizmerna globina, neskončna modrost. Vse to lahko začnemo okušati, če o tem premišljujemo in se trudimo uresničevati v življenju.«

Skrivnostna hiša

C. Harder & J. Schumacher / prev. Seta Oblak, MOHORJEVA družba, Celovec

K celostnemu naslovu slikanice je pripisano: in še 18 ugank za mlade detektive. Kriminalistične uganke so razporejene v štiri različne zahtevnostne stopnje, ki jih nakazuje število lup na prvi strani vsake zgodbe. Zgodbe spodbujajo mlade bralce, da urijo svojo sposobnost opazovanja, povezovanja in sklepanja. Sodelavci pri detektivskem odkrivanju so: enajstletna Lara (iz kluba »strogo zaupno«), dvanajstletni Tim (v klubu računalniški strokovnjak), »Zemki«

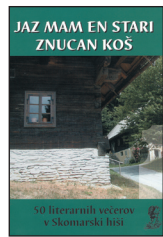
(minipuj) in gospodar Edvard Maučec (glavni komisar kriminalistične policije). Corinna Harder je pisateljica otroških in mladinskih knjig, ustanoviteljica združenja za otroke »Underground« – klub detektivov juniorjev; prejela je nemško otroško kulturno nagrado nemške otroške pomoči.

Jaz 'mam en stari znučan koš

Zbornik, ur. Martin Mrzdovnik, ilustracije Marjan Skumavc, KUD ZREČE

Doslej se je v Skomarski hiši nad Zrečami zvrstilo 50 literarnih večerov; voditelj teh večerov, katehist in ljubitelj ljudskega izročila Martin Mrzdovnik iz sosednjih Zreč, jih je povezal v knjižno obliko. V tej kmečki hiši iz leta 1803 – rojstna vas ljudskega pevca Jurija Vodovnika na

Skomarju – se vrstijo kulturne prireditve ter druga poslovna srečanja. »Njeno poslanstvo je ohranjanje našega kulturnega bogastva, širjenje obzorij zavedanja, navdihovanje novega in prostor za druženje tistih, ki jim je blizu poetika slovenskih pisateljev in pesnikov,« piše med drugim v uvodni besedi. Skomarje je slikovito naselje, ki ima v svojem strnjem delu kmečke domačije razporejene v gruči po dokaj strmih pobočju. Zahodno stran vasi podarja slikovita podružnična cerkev sv. Lamberta. V tem kraju je živel pohorski bukovnik iz devetnajstega stoletja Jurij Vodovnik; čeprav časovno oddaljen, je nepogrešljiv člen pohorskega zgodovinskega spomina.

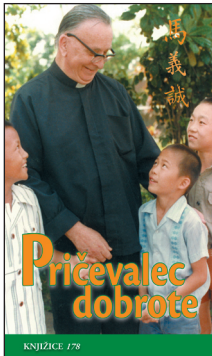

ZALOŽBA SALVE

Pričevalec dobrote

Tone Ciglar, zbirka KNJIŽICE št. 178

Na 48 straneh priljubljene miniaturne knjižice je Ciglar strnil najbolj bistvene prvine iz življenja misijonarja na Kitajskem in v Vietnamu Andreja Majcna (1904–1999). Uvodničar dr. Alojzij Snój je med drugim zapisal: »Postaven svetovljan, katerega lastno ime Andrej je razodevalo tudi nemalo srčnosti, je znal reči o sebi, da je le uboga 'para'. Morda je prav zato Bog tako očitno spregovoril po njem: prek njegovih spodbučnih besed, še posebno pa prek pogumnih dejanj. Najpreprostejši so to potrdili, ko so mu v Hongkongu leta 1977 rekli 'Oče ubogih Kitajcev in beguncev'. Zdi se, kakor da se je zdaj Bog sam pošalil z njim: vietnamski salezijanci ga imajo za svojega očaka – po vzoru začetnikov izvoljenega ljudstva. Tako se potrjuje Jezusov

blagor, da ubog človek še druge bogati, če Bog sije iz njegovega srca ... S svojim bogatim življenjem misijonar Andrej daje nam vsem in predvsem mladim prelep zgled, kako je mogoče svoje življenje živeti za dobre in velike cilje, če ga darujemo v blagor revnejšim od nas: za njihovo opismenjevanje, vzgojo, premagovanje bolezni ... in za človeško dostojanstvo vsakogar, s katerim se srečamo.«

Sporočila iz Fatime

Sestra Lucija / prev. Ivan Pojavnik, Carmelo de Combra - SALVE (sodelovanje)

Bosonogi karmeličan p. Jeremija K. Vechina je pisno pričevanje fatimske vidkinje s. Marije Lucije Jezusove in Brezmadežnega Marijinega srca pospremil z besedami: »Ko je sestra Lucija spoznala karmeličana, povsem marijanskega, z zanimanjem za Fatimo, je bila očarana. Ne bom rekel, da je izgubila glavo. Očaralo jo je in ni odnehala, dokler ga ni docela povežala s svojo nalogo posredovati Marijino sporočilo. V tistem obdobju sem bil karmeličan in učitelj novincev – to je bilo moje poslanstvo v redu – in me privlačilo vse, kar je bilo karmeličanskega. Posebno sem se zanimal za vse

osebe, ki so bile povezane s karmelom.« Zgodba, izpisana v skromni knjižici, se je začela leta 1972, končala pa se je leta 2000. Karmeličan Vechina se je

kot spovednik srečal s s. Lucijo; naročil ji je, naj zapiše »Spomine« na očeta in mater ter vse, kar bi lahko pripomoglo k spoznavanju Sporočila iz Fatime. Vsega že ni zmogla, bila je preutrujena, kar pa je zapisano, daje obrise njenega čudovitega življenjskega dogajanja. Lucijino brezmejno zaupanje v Marijino pomoč dobro odlikava zadnji odstavek njenega spominskega zapisa: »Izgubljenim otrokom podaja materinsko roko, da jih privede v Očetovo hišo. 'V nebesih,' je rekel Jezus Kristus, 'je mnogo bivališč', ko poda materinsko roko izgubljenim otrokom, da jih privede v Očetovo hišo. Jezus Kristus je rekel, da v nebesih 'je mnogo bivališč, kjer najde vsak svoje mesto – zadošča, da se ne oddaljimo od Očetove hiše.«

PRIPRAVA ZA TISK | ZALOŽBA | VIDEO | TRGOVINA

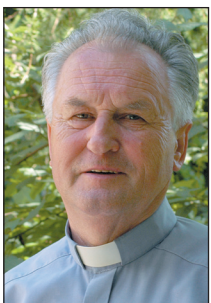
Rakovniška 6 | Ljubljana | 01 427 73 10 | info@salve.si | www.salve.si

trgovina je odprta vsak delovni dan 8.00-18.00 | ob sobotah 8.00 - 13.00 ter ob romarskih shodih

NAŠI RAJNI †

Naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Arko Ljudmila, Sodražica
 Bregar Jožefa, Veliki Gaber
 Dokarič Terezija, Sv. Lenart v Sl. gor.
 Goenc Marija, Lendava
 Gruden Katrina, Godovič
 Hribar Neža, Domžale
 Kužnar Jožef, Rogaška Slatina
 Majcen Terezija, Ižakovci
 Mernik Ana, Maribor
 Narobe Marija, Ljubljana
 Novak Janko, Bled/Veržej,
salezijanski duhovnik
 Panič Marica, Kočevje
 Pleteršek Ljudmila, Ljubljana
 Plišek Marija, Maribor
 Sinigoj Lojzka, Šmartno pri Litiji
 Smolko Angela, Odranci
 Suteršek Zlata, Griže
 Širca Frančiška, Col
 Vogrin Micka, Hrvaška
 Žagar Frančiška, Sl. Konjice
 Žalik Marija, Lendava

**JANKO NOVAK
(1936–2007)****Salezijanski duhovnik**

Na god sv. Alojzija (21. 6.), zavetnika mladine, je Gospodar življenja nenadoma poklical k sebi salezijanskega duhovnika Janka Novaka. Umril je na Bledu, kjer je zadnja

leta kot duhovnik deloval pri sestrah HMP. K zadnjemu počitku na veržejškem pokopališču so ga pospremili sorodniki, številni prijatelji in mnogi duhovniki, skupaj z mariborskim pomožnim škofom Petrom Štumpfom.

Rodil se je 17. avgusta 1936 v Babincah pri Ljutomeru. Očetu Alojzu, posestniku, in materi Amaliji r. Polanič je Bog dal pet otrok; Janko je bil drugorojeni. Starša sta spoštovala njegovo

odločitev za duhovniški poklic. Petnajstletni odide v salezijanski zavod na Reko in tam obiskuje škofijsko klasično gimnazijo. Po dveh letih pripravnosti v letu 1953 napiše prošnjo za sprejem v noviciat. Leto pozneje, 13. avg. 1954, izpove na Reki prve redovne zaobljube. Predstojniki ga opišejo kot »mirnega, pobožnega, požrtvovalnega, ubogljivega, zelo privrženega Družbi, marljivega in občutljivega; vljudnega in praktičnega«. Tem lastnostim pozneje dodajajo še, da je »živahen, optimističen in navdušen«; prizadeven »za izpolnjevanje vseh dolžnosti – marljiv za delo in učenje«, »pobožen in uslužen«. Do zadnje duhovne obnove, na Trsteniku, 30. maja 2007, vodi duhovne zapiske, kar priča o njegovi trajni skrbi za duhovno rast. Maturira v Zadru in tam opravi prvo vzgojiteljsko prakso (1956–1957).

Študij teologije opravi na Teološki fakulteti v Ljubljani od 1959 do 1964, in to z odliko, ko postane duhovnik in zapoje novo mašo. Že med študijem je vzgojno-pastoralno zelo dejaven z ministranti na Rakovniku. Najprej opravlja službo kateheta na Reki (1964–1965), nato pastoralno specializacijo v Ljubljani ter kaplanuje v Mostah (1965–1966) in na Kodeljevem (1966–1967). Službo kateheta opravlja tudi v Želimljem (1967–1968). Predstojniki ga nato pošljejo na Salezijansko papeško univerzo v Rim (1968–1969), da bi študiral duhovnost, vendar ni bilo časa za magisterij. Kmalu ga potrebujejo v zavodu in na Srednji verski šoli v Želimljem, najprej kot kateheta in profesorja (1969–1970), nato pa kot ekonoma (1970–1972).

Inšpektorialni skupnosti je najdlje služil kot delegat za poklice, od 1971 do 1981, in še pozneje: mlade fante je navduševal za duhovni poklic. To je bil posebno blagoslovljen čas njegovega poslanstva. Sočasno je pomagal pri Salezijanskem vestniku, še zlasti pa je kot delegat za sotrudnike in dobrotnike (1974–1979) ter kot začetnik zbiranja nekdanjih gojencev prekriziral Slovenijo. Samo Bog ve, koliko veselja in upanja je prebudil v srcih ljudi in koliko mladih je pritegnil na pot za Gospodom. Kot inšpektorialni ekonom je bil tudi član inšpektorialnega sveta (1973–1978; 1982–1985), pozneje pa član komisije za misijone (1989–1992).

Župniško službo je opravljal v Želimljem (1982–1985), kjer je prenovil cerkev. Nato na Kodeljevem

(1985–1991, ravnatelj od 1988–1991) in pri Kapeli (1991–1996). Potem je, zaradi resnih zdravstvenih težav, nadaljeval pastoralno delo kot duhovni pomočnik v Sevnici (1996–2000), v Rudniku (2000–2004) in pri sestrah hčerah Marije Pomočnice na Bledu (2004–2007), kjer je veliko pomagal tudi na župniji.

28. marca 1996 so ga po nedokončanem obredu v župnijski cerkvi na Kapeli odpeljali v Splošno bolnišnico v Murski Soboti. Začel se je njegov vzpon na Kalvarijo. Akutni srčni infarkt je bil prvo resnejše opozorilo. Ob sklepu duhovnih vaj v Domu sv. Jožefa v Celju, 25. feb. 2000, pri večerni maši, potem ko je pri molitvi vernikov izrekel svojo prošnjo za nove duhovne poklice, je sobrat Janko znova omahnil. Zastalo mu je srce. Bil je brez znakov življenja. Po hitri prvi pomoči sobrata Jureta Babnika je prepeljan v Splošno bolnišnico Celje na reanimacijo. Mesec dni visi med življenjem in smrtjo. Ko 24. marca pride k zavesti, zapiše: »Klinična smrt, iz kome, celi mesec!« V brevirju ima Tagorejev rek: »Življenje nam je darovano. Zaslužimo ga s tem, da ga sami darujemo.« Letos zapiše: »S to modrostjo živim že sedem let.« A zdravstvene težave ga ne morejo zaustaviti v njegovem požrtvovalnem duhovniškem služenju.

Dan pred smrtjo se je na srečanju sobratov na Rakovniku poslovil z besedami: »Ko nas pokliče Gospod, gremo na drugo obalo. Pred nami je življenje!«

Inšpektor dr. A. S. Snój je ob pogrebu dejal: »Bog ti povrni za vse, za tvoje veselje, predanost in dobroto! Izročamo te Gospodu, ki je bogat v usmiljenju (prim. Ef 2,4). Samo on ve za vse naše stiske in slabosti, zato ga prošimo, naj ti nakloni svoj mir: Spočij se od svojega truda! Zato dvigamo pred Gospoda naše molitve in daritve po priprošnji naše nebeške matere Marije Pomočnice.«

povzeto po nagovoru dr. A. S. Snoja ob pogrebu

Foto: arhiv ZMP Murska Sobota

Romanje v kraje salezijanskih korenin

DEJAVNO V ZMP

RAKOVNIK NOVI ČLANI

V soboto, 26. maja 2007, so svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku dobro napolnili molivci za duhovne poklice na vsakoletnem molitvenem shodu. Med sveto mašo se je predstavila skupina krajevnega Združenja Marije Pomočnice (ZMP) kot ena izmed skupin salezijanske družine. ZMP kot celota, posebej pa tri nove članice, ki so izpovedale obljubo, so tako v živo predstavile zanimiv duhovni poklic, ki se napaja iz duhovnosti sv. Janeza Boska. Don Bosko je bil prepričan, da je zares živo samo tisto krščanstvo, ki se tudi apostolsko vključuje v življenje krajevne Cerkve. Upamo, da bo Marija Pomočnica navdihnila še mnoge druge krščanske može in žene, da se bodo vključili v apostolat ZMP.

T. C.

MURSKA SOBOTA ROMANJE

Na predvečer romarskega shoda v Veržeju je 19 članov združenja izreklo svojo obljubo Materi Božji, štirje pa so to storili 24. maja v baziliki Marije Pomočnice v Torinu, ki je bila osrednja točka našega letošnjega romanja.

Člani združenja smo se udeležili in sodelovali pri romarskem shodu ob prazniku Marije Pomočnice v Veržeju. Naslednje jutro pa smo se vsi polni pričakovanj odpravili

na romanje v kraje salezijanskih korenin. Pot nas je peljala v rojstne kraje don Boska, Dominika Savia in matere Marjete. V baziliki Marije Pomočnice v Torinu smo se udeležili prazničnega bogoslužja, ki ga je vodil tamkajšnji škof. Pri tej slovesnosti je bil poseben dogodek tudi to, da je vodenje ZMP na svetovni ravni prevzel novi delegat, g. Cameroni. Nekaj posebnega pa je bila večerna procesija s kipom Marije Pomočnice po torinskih ulicah, ki se je udeležilo preko 40 tisoč romarjev. Tudi iz naših src je odmevala molitev, pesem, živa vera, upanje in goreča ljubezen.

Mihaela Žokš

Obljube na Rakovniku

Foto: arhiv ZMP Rakovnik

Geslo tokratne križanke pošljite do 20. avgusta 2007

na uredništvo Salezijanskega vestnika. Izžrebali bomo 5 nagrajencev.

1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo — bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej, s kopanjem v Termah Banovci; **2. nagrada:** nogometna žoga z razvojnimi cilji tisočletja (SMP); **3. nagrada:** knjiga T. Ciglar, V začetku je bila mati (Salve); **4. nagrada:** knjiga Življenjepisa Dominika in Lavre (Salve); **5. nagrada:** knjižica kratkih zgodb (Salve).

malo za smeh

»Simon, po pravici mi povej, ali kdaj moliš pred jedjo,« je vprašal katehet. »Ne, ni mi potrebno, saj je moja mama dobra kuharica.«

»Miha, tvoj spis z naslovom 'Moj pes' je do podrobnosti enak spisu tvojega brata. Si prepisoval, mar ne?« je učiteljica skušala izvedeti resnico. »Nisem prepisoval, pač pa gre za istega psa,« je bil prepričljiv Miha.

Policist je bil povabljen na razstavo Rembrandtovih slik. Po razstavi se je udeležil tudi pogostitve. Gostitelj ga je vprašal: »Imate radi Rembrandta?«

»Ja, en kozarček bi ga pa res,« je odvrnil policist.

»Ti, ali veš, da zna moj pes brati?«

»Vem, mi je že moj povedal.«

Zobozdravnik pacientu na stolu: »Kaj niste vi tisti davčni uradnik, ki je lani tako vrval v mojo davčno napoved?«

Rešitev križanke SV 3/2007

	BESEDA NA OBLJUBI (KRIŽANKE)	POPOVEDI (KRIŽANKE)	DLAN (KRIŽANKE)	TORIN (KRIŽANKE)	VORHVA (KRIŽANKE)	MEDVEDI (KRIŽANKE)	ŠKOFIJA (KRIŽANKE)	ZDRAVILNA (KRIŽANKE)
K	A	P	A	V	I	C	A	
I	K	O	N	O	D	U	L	
M	A	L	A	N	E	K		
K	O	D	E	L	J	E	V	O
A	N	A	T	O	M	G	P	U
R	A	D	O	I	D	I	L	I
A	R	A	L	K	A	J	A	A
A	M	I	R	L	A	K	O	T
A	T	I	C	A	N	I	E	D
N	O	T	A	B	I	L	I	T
I	R	I	N	A	A	P	A	R

	SESTAVILA M. N.	SPLAV	JAPONSKO PRITLIKAVO DREVO	PRISTANIŠČE V IZRAELU (EILAT)	LENOBNOST (NAREČNO)	SALEZIJANSKI VESTNIK	DAVČNO IZOBRAŽ INŠTITUT (KRATICA)	NASILNA, OSVAJALNA POLITIKA	SLANO JEZERO V TIBETU
	KAJNOV BRAT					DEL TEDNA			
	MUČEN TELESNI OBČUTEK, BOL					VRSTA GLASBILA			
	ONANIJA								
	DALJINOMER								
									GLAVNO MESTO GANE (ACCRA)
SALEZIJANSKI VESTNIK	ZASTRUPITEV S KISLINAMI	SEMIENIŠČE	GRŠKA ČRKA DRŽAVNA BLAGAJNA			CELJE (AVT. KRATICA) MALAJSKA BLAZNOST	SEVER ANTON NEKD. SOVJ. IGR. NAM. TENISA		
OBREDNI VELIKONOČNI SPEV						AMATER RIMSKA PROVINCA			
RIMSKA BOGINJA CERERA					VRTNI ŠKODLJIVEC ŽENSKO IME				
VERSKI POGLAVAR MUSLIMANOV				BIBLIJSKI OČAK FR. SLIKAR EUGENE			1		
ZAVRŽEN PREDMET							KEM. EL. LITIJ BEŽANJE		MOŠKO IME
OSEBNI ZAIMEK			KITAJSKA UTEŽ MERA PREDLOG			OTOK V BALEARIH RUDAN MIRAN			
ZANEMARJEN ČLOVEK									
ZNAMKA STAR. JAP. RAČUNALNIKOVI					ČAROVNIK, MAGIK		MESTNA OBČINA (KRATICA)		

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej, s kopanjem v Termah Banovci:

Družina KOLENC, Irča vas 9, 8000 Novo mesto.

2. nagrada: nogometna žoga z razvojnimi cilji tisočletja (salezijanska mladinska pastorala):

Leon PERKO, Bevke 9 a, 1358 Log pri Brezovici.

3. nagrada: knjiga T. Ciglar, V začetku je bila mati – Marjeta Bosko (založba Salve):

Marica ZGONC, Topol 12, 1385 Nova vas.

4. nagrada: knjiga Življenjepisa Dominika Savia in Lavre Vicunje (založba Salve):

Terezija FIŠTER, Dol. Laknice 25, 8230 Mokronog.

5. nagrada: knjižica kratkih zgodb Bruna Ferrera (založba Salve): **Anton FURLAN**, Goriška ul. 22, 5290 Šempeter pri Gorici.

Rešitev nagradne križanke v prejšnji številki SV: KODELJEVO

POČITNICE ZA DRUŽINE V VERŽEJU

V penzionu Mavrica*, ki deluje v okviru Salezijanskega zavoda v Veržeju, vam ponujamo prijetno preživljanje počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za sprostitev in rekreacijo.**

V obnovljeni hiši so lepo opremljene sobe in igralnica.

V tišini hišne kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite.

Bližnje terme vam omogočajo, da poiščete veselje in zdravje v termalni in navadni vodi.

Foto: J. Žnidaršič

DOBRODOŠLI!

Penzion Mavrica

Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej

Tel: 02 588 90 60 | GSM: 051 370 377

penzionmavrica@siol.net

www.donbosko.si/verzej

Obvestila

USKOVNIŠKI TEDNI

15.–21. julij: 1. teden

22.–28. julij: 2. teden

29. julij – 4. avgust: 3. teden

Informacije in prijave: *Marko Košnik in Jože Vidic*

DUHOVNE VAJE ŽELIMLJE

10.–13. julij: za srednješolce

Informacije in prijave: *Peter Pučnik*

DUHOVNE VAJE ZA MOLIVCE

15.–17. julij: VERŽEJ

Začetek prvi dan ob 18.00 uri s sveto mašo, sklep zadnji dan s kosilom.

Informacije in prijave: *Ivan Turk*

MARIJIN DOM BLED

6.–11. avgust: Zadihaj življenje

Mladostniki od 13–18 let.

13.–18. avgust: LA VIDA ... un DESPERTAR

– Življenje kot prebujanje

Počitniško učenje španskega jezika

21.–25. avgust: Teden animatorjev HMP

Informacije in prijave: *s. Mira Peče, s. Metka Kastelic,*

www.hmp.si

ŽELIMLJE –

PEŠ ROMANJE MLADIH NA KUREŠČEK

31. avgust – 1. september (petek – sobota)

Namenjeno predvsem udeležencem programov Salezijanskega mladinskega gibanja (animatorji, udeleženci Uskovniških tednov, animatorji oratorija ...).

V Želimljem zbiranje do 20. ure, program v želimljski dvorani, romanje mimo Golega na Kurešček, tam maša kmalu po polnoči. Vabljeni.

Informacije: *Peter Pučnik*

www.donbosko.si

don Bosko - tudi danes

za mlade

INFO

Jure BABNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01/42.71.342 | 041/856.452 | jure.babnik@salve.si

s. Marija IMPERL | Rakovniška 21 | 1000 Ljubljana | 01/42.88.376

Marko KOŠNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01/42.73.039 | 051/337.556 | marko.kosnik@salve.si

s. Mira PEČE | Partizanska 6/a | 4260 Bled | 04/57.41.075 | 031/751.851 | mira.pece@volja.net

s. Metka KASTELIC | Partizanska 6/a | 4260 Bled | 04/57.41.075 | 031/443.771 | smetka@volja.net

Peter PUČNIK | Želimlje 46 | 1291 Škofljica | 01/47.02.123 | 040/530.315 | peter.pucnik@zelimlje.si

Ivan TURK | Puščenjakova 1 | 9241 Veržej | 02/58.89.060 | 031/358.018 | ivan.turk@salve.si

Jože VIDIC | Tabor 29 | 1380 Cerknica | 01/70.96.880 | 041/728.293

Savio
KAMP

MARIBORSKO POHORJE,
DOMINIKOV DOM
19.–24. AVGUST 2007

Si želiš početi kaj ... odštekanega? Zabavnega? Poučnega?

Si ministrant? Hodiš v 4., 5., 6., 7. ali 8. razred? Ne čakaj ... Prijavi se! Cena: 55 € (+ prevoz 10 €)

Informacije in prijave:

Gašper M. Otrin, Don Boskov trg 1, Celje
041/558 310 | gashper@gmail.com

ROMANJE V DON BOSKOVE KRAJE ZA MLADE

6. – 9. septembr 2007.

Romanje je namenjeno predvsem animatorjem oratorija.

Ogledali si bomo don Boskov rojstni kraj (Colle don Bosco), kraj njegovega delovanja (Torino) in kraj rojstva soustanoviteljice hčera Marije Pomočnice Marije Dominike Mazzarello (Mornese).

Podrobnosti romanja in možnosti prijave si preberite na

www.oratorij.net. Dodatne informacije in prijave: oratorij@salve.si

RAKOVNIK – ROMARSKI SHODI

OB PRAZNIKU MARIJE VNEBOVZETE

15. avgust (sreda). Svete maše bodo ob 7.30, 9.00, 10.30, 15.00 in 18.30. Osrednja slovesnost s sv. mašo bo popoldne ob 15.00. Voditelj bogoslužja bo 80-letnik g. Ciril ZAJEC, salezijanski duhovnik v diaspori v Beogradu, nekdanji župnik na Rakovniku. Pri sv. maši bodo tudi pete litanije Matere Božje. Priložnost za prejem zakramenta sv. spovedi.

OB PRAZNIKU MARIJINEGA ROJSTVA – MALI ŠMAREN

8. september (sobota), liturgični praznik. Svete maše bodo ob 7.30, 9.00, 10.30 in 18.30.

9. september (nedelja). Jesenski romarski shod ob prazniku Marijinega rojstva in ob obletnici posvetitve cerkve Marije Pomočnice. Svete maše bodo ob 7.30, 9.00, 10.30, 15.00 in 18.30. Osrednja slovesnost s sv. mašo bo popoldne ob 15.00. Pri sv. maši bodo tudi pete litanije Matere Božje. Priložnost za prejem zakramenta sv. spovedi.

Mačkon ognjenih oči

Sv. Janezu Bosku so sanje služile kot zelo učinkovito sredstvo, na katero je vezal vzgojno sporočilo svojim fantom, pa tudi salezijancem. Nenehno se je ukvarjal z mislijo, kako biti učinkovit vzgojitelj mladih, kar pomeni: obvarovati jih slabega in privzgojiti jim dobro, zlasti temeljne krščanske kreposti.

Tudi ponoči se ni ločil o teh razmišljanj. "Ker ljubim svoje fante, vedno sanjam, da se nahajam v njihovi družini." Mladi so krhki in neizkušeni, zapeljivosti pa je okrog njih vse polno. V sanjah, ki jih je pripovedoval svojim fantom 6. februarja 1865, se je skušnjavec skrival v črnega mačka. Vendar so njegovo naravo zelo jasno odkrivali njegovi krempļji, ogenj v njegovih očeh in seveda slabi nameni. Zelo značilna je njegova taktika: ne napada fantov neposredno, pač pa "le" njihove cvetove, ki jih držijo v rokah. Njemu je dovolj, da te pomendra, drugo bo potem sledilo samo od sebe.

Don Bosko pripoveduje: "Zdelo se mi je, da se nahajam sredi dvorišča, obkrožen s svojimi dragimi sinovi. Vsak je imel v roki lep cvet. Eden je imel vrtnico, drugi vijolico, zopet drugi vrtnico in lilijo itd. V glavnem vsak kakšen cvet. Naenkrat se pojavi grd mačkon z rogom, popolnoma črn, velik kot pes, z žarečimi očmi kot oglje, s krempļji, dolgimi kot žebļji. Grda zverina se je počasi približala fantom in krožila med njimi. S šapo je udarjal po cvetu v roki enega, ga iztrgal in vrgel na zemljo, potem je isto storil z drugim in tako dalje.

Ob tem mačku sem se prestrašil. Čudil pa sem se, da se fantje niso vznemirjali in so ostali mirni, kot bi se nič ne zgodilo. Ko sem videl, da se mi mačkon približuje, da bi mi iztrgal cvet, sem hotel zbežati. Nekaj me je zaustavilo in sem slišal: 'Ne beži. Reci svojim fantom, naj dvignejo roke, tako jim maček ne bo mogel iztrgati cvetov iz rok.' Zaustavil sem se in dvignil roke; maček se je nap-

enjal, da bi mi iztrgal cvet, ker pa je bil težek, je nerodno padel na tla."

Sporočilo je zelo jasno in razumljivo. Don Bosko je pojasnil fantom: "Gorje fantom, ki nosijo cvetove nizko. Hudič bo poskrbel, da bodo padli. Tisti, ki so držali cvet nizko, so tisti, ki so negovali svoje telo, nezmerno jedli in to zunaj določenega časa; tisti, ki se izogibajo naporom, učenju in se predajajo lenobi; tisti, ki se vdajajo slabim pogovorom, ki berejo slabe knjige, ki se izogibajo zatajevanju. Za božjo voljo, uprite se temu sovražniku, drugače bo on postal vaš gospodar. Te zmage so težke, vendar nam večna modrost nakaže sredstva, da jih dosežemo: 'Ta rod se lahko izžene le z molitvijo' (Mr 9,29). Dvignite roke, držite kvišku svoj cvet in boste varni. Čistost je nebeška krepost; kdor jo hoče ohraniti, mora pogled dvigati k nebesom. Rešite se z molitvijo."

Za ohranitev kreposti so potrebna ustrezna sredstva. Tokrat je takole spodbudil fante: "Molitev, ki vas dviga v nebesa, so jutranje in večerne molitve, ki jih dobro opravite; molitev je premišljevanje in maša; molitev so pogoste spovedi in obhajila; molitev so pridige in spodbude vzgojiteljev; molitev je obisk Najsvetejšega; molitev je rožni venec; molitev je učenje. Molitev napolni vaše srce tako, da se kot balon dvignete v nebesa."

Ubogi mladi danes. Koliko mačkonov jih napada, ki so zamenjali "dlako", ne pa narave. Govoriti o kreposti danes, posebej o čistosti! Ko nas vse "vonj" lilij draži, da jih zavržemo kot škodljive zdravju in dobremu počutju. Kam še sploh lahko pogleda mlad človek, kaj še lahko sliši in bere, da ne bo osmešena krepost?

Duhovniki, starši, vzgojitelji, kateheti ... Znanje verskih stvari je lepo in koristno. Učiti živeti mlade in jih k temu navajati s svojim zgle-dom, je neprimerno več. In tudi kaj ukreniti, da se mačkoni ne bodo tako samopašno sprehajali med nami in mendrali naše svetinje.

Priredil Tone Ciglar (po knjigi *Sanjska videnja*, Ljubljana 2006, str. 90–91).

Risba: Erna Puchnar

PUM – PROJEKTNO UČENJE ZA MLADE

Foto: arhiv PUM Celje

Program PUM Celje deluje pod okriljem Zavoda Salesianum. Neformalni izobraževalni program je namenjen brezposelnim mladim od 15. do 25. leta, ki zaradi različnih razlogov niso končali šolanja in tako dosegli potrebne izobrazbe za zaposlitev.

Program je zamišljen kot spodbuda mlademu človeku, da odkrije svoje poslanstvo, razširja svoja znanja in splošno razgledanost, pridobiva delovne navade in izkušnje, izboljša svojo samopodobo, utrdi zaupanje vase in sočloveka, pridobiva delovne navade in izkušnje ter nadaljuje šolanje ali dejavno išče zaposlitev.

PUM Celje
Don Boskov trg 1
3000 Celje

03/ 541 48 33 | 031/ 832 404 | www.donbosko.si/celje

